

L. M. Montgomery

Emily – A tűzpróba

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ

Lucy Maud Montgomery

Emily – A tűzpróba

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2006

Írta: Lucy Maud Montgomery
A mű eredeti címe: Emily of New Moon

Fordította: Loósz Vera
A borítóképet készítette: Falcione Sarolta

Emily of New Moon © Frederick A. Stokes Company 1923 (USA)
Copyright, McClelland & Stewart Ltd. 1923 (Canada)
Copyright, Hodder & Stoughton 1923 (UK)
© David Macdonald, meghatalmazott és Ruth Macdonald 1996

@ *L. M. Montgomery* is a trademark of the Heirs of L. M. Montgomery Inc., used under licence by Könyvmolyképző Kiadó Kft., Hungary.

A *L. M. Montgomery* védjegy a L. M. Montgomery Örökösei Rt. tulajdona.

A Könyvmolyképző Kiadó Kft. a védjegyet az ő hozzájárulásukkal használja.

ISBN 978 963 97 08 05 1

Tízéves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2006-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Csüllög Sándor

Készült az Alföldi Nyomdában, Debrecenben

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ház a völgykatlanban

A völgykatlanban megbúvó ház „mindenünnét egymérföldnyire esik” – legalábbis ezt állították Maywood lakói.

Füves völgyecskeben állt, és olybá tűnt, mintha nem felépült volna, mint a többi ház, hanem csak úgy kinőtt volna a földből, akár egy hatalmas, barna gomba. Hosszú, zöld ösvény vezetett hozzá, s szinte teljesen rejtve maradt a fiatal nyírfák között. Jól lehet a falu csupán a dombon túl terült el, egyetlen más házat sem lehetett látni onnét. Ellen Greene szerint ez volt a világ legelhagyatottabb helye, és váltig állította, hogy egy napot sem maradt volna, ha nem sajnálná a gyereket.

Emily nem tudta, hogy sajnálják, miként azt sem, mit jelent a magány. Nagy társasága volt: Apa... Mike... Kotnyeles. Szél-asszonyosság is mindig ott ólálkodott; és ott voltak a fák: Ádám, Éva, a Kakasfenyő, meg azok a barátságos nyírfahölgyek.

És ott volt „a villanás” is. Sosem tudta, mikor érkezik, ám az esélye és a várakozás állandóan izgalomban tartotta.

Emily sétára indult a csípős alkonyatban. Egész életére agyába vésődött ez a séta: talán valami titokzatos szépség miatt; talán mert hetek óta először látta „a villanást”; bár valószínűleg azért, ami utána történt.

Szürke, hideg kora májusi nap volt, lógott az eső lába, de nem esett. Apa egész nap a heverőn feküdt a nappaliban. Sokat köhögött és alig szólt Emilyhez, ami igencsak szokatlan volt. Leginkább a feje alá kulcsolt kézzel feküdt, hatalmas, beesett, sötétkék szemét álmos-révetegen meresztette a felhős égboltra, precízebben szólva arra a darabkájára, amelyet az előkertben

álló két óriási lucfenyő – Ádám és Éva – ágai közt látni lehetett. Azért nevezték így a lucfenyőket, mert Emily különös hasonlóságot fedezett fel: tömzsi almafa nőtt a két fenyő között, s éppúgy festettek, mint Ádám és Éva meg a Tudás fája egy régi metszeten Ellen Greene könyvében. A Tudás fája pont olyan volt, mint a kis almafa, Ádám és Éva pedig éppolyan mereven és komolyan álltak, akár a lucfenyők.

Emily azon tűnődött, mire gondolhat a papa, de sosem zaklatta kérdésekkel, amikor így rájött a köhögés. Csak azt szeretne volna, ha szólhat valakihez. Aznap Ellen Greene sem volt beszélgetős kedvében. Állandóan morgott, a morgás pedig azt jelentette, hogy Ellent bosszantja valami. Morgott tegnap este is, miután a konyhában sutyorgott a doktorral, és akkor is, amikor Emily elé tette a vacsorát. A kislány nem szerette a kenyeret és a melaszt, de megette, mert nem akarta megbántani Ellent. Ritkán fordult elő, hogy lefekvés előtt ehetett, s ha Ellen mégis megengedte neki, akkor valamiért különleges kegyben akarta részesíteni.

Emily arra számított, hogy reggelre szokás szerint elpárolog Ellen harapós kedve. De ezúttal nem így történt, következőképp Ellen nem bizonyult társaságnak. Nem mintha máskor olyan nagy szám lett volna. Douglas Starr azt mondta egyszer mérgében, hogy: „Ellen Greene jelentéktelen, kövér, lusta vénség”, és attól fogva akárhányszor csak ránézett, Emilynek az jutott eszébe, hogy hajszálra illik rá a leírás.

Így aztán Emily befészkelte magát az ütött-kopott, kényelmes hintaszékbe és egész délután a „Zarándokutat” olvasta. Imádta a „Zarándokutat”. Számtalanszor ballagott végig az egyenes, keskeny úton Christiannal és Christianával – bár feleannyira sem kedvelte Christiana kalandjait, mint Christian merész vállalkozásait. Részint azért nem, mert mindig rengetegen voltak vele. Feleannyira sem nyűgözte le, mint

a magányos, vakmerő figura, aki egyes-egyedül nézett szembe a Sötét Völgy árnyaival és találkozott Apollyonnal. Gyerekjáték a sötétség meg a koboldok, ha társaságban van az ember. Bezzeg egy szál magában! Emily beleborzongott a gyönyörűséges rémületbe.

Amikor Ellen jelentette, hogy kész a vacsora, Douglas Starr kiküldte Emilyt.

– Nem kérek enni ma este. Csak fekszem és pihenek. Majd ha visszajöttél, komolyan beszélgetünk, Tündérmé.

Felmosolygott rá, azzal a drága, szerető mosolyával, amit Emily mindig gyönyörűnek talált. A kislány boldogan kapta be a vacsoráját – bár cseppet sem volt jó vacsora. A kenyér sületlenre, a tojás túl lágyra sikerült, de csodák csodájára Ellen megengedte, hogy maga mellé ültesse Kotnyelest és Mike-ot, s csak akkor füstölgött, amikor vajaskenyér-darabkákkal tömte őket.

Mike olyan ravaszul ült, hogy elkapta a falatkákat a praclijával, Kotnyeles pedig trükkösen, szinte emberi érintéssel bökte meg Emily bokáját, amikor úgy vélte, már igazán rá kerülhetne a sor. Emily mindkettejüket szerette, mégis Mike volt a kedvence. Csinos, sötétszürke cirnos volt, hatalmas bagoly szemekkel – puha, kövér, bársonyos. Kotnyeles viszont bármennyit evett, nem látszott meg rajta, mindig sovány volt. Emily – bár ragaszkodott hozzá –, sosem babusgatta vagy simogatta, hisz zörögtek a csontjai. Mindazonáltal volt benne valami bizarr szépség, ami vonzotta. Fehér és szürke színű volt – nagyon fehér, nagyon fényes szőű, hosszúkás, hegyes pofával, roppant hosszú fülekkel, zöld szemekkel. Rettenthetetlen harcosként viselkedett, egyetlen menetben kiütötte az idegen macskákat.

A vakmerő kis méregzsák még a kutyáknak is nekitámadt, és alaposan megfuttatta őket.

Emily rajongott a cicáiért. Maga nevelte fel őket, s ezt büszkén emlegette. A vasárnapi iskola tanárától kapta a macskakölyköket.

– Az *első* ajándék olyan szép dolog – bizonygatta Ellennek –, hiszen ahogy múlik az idő, egyre szebb lesz.

Mindamellettt igencsak aggódott, mert Kotnyelesnek nem voltak kölykei.

– Nem tudom, miért nincsenek kicsinyei – panaszkolta Ellen Greene-nek. – A legtöbb cicának szerintem annyi kölyke van, hogy azt sem tudják, mit kezdjenek velük.

Vacsora után Emily bement a nappaliba, de az apja aludt. Örült, hiszen tudta, hogy már két éjszaka alig jött álom a szemére, mindazonáltal kissé csalódott volt, amiért nem került sor arra a „komoly beszélgetésre”. Apa „komoly” beszélgetései mindig gyönyörűségesek voltak. Utánuk a séta következett – mint második legjobb –, egy magányos barangolás a kora tavaszi szürkületben. Oly régen sétálgatott.

– Vedd fel a kapucnit és iszkiri haza, ha elered az eső! – figyelmeztette Ellen. – *Téged* nem csaphat meg a hideg, mint más gyerekeket.

– Miért nem? – kérdezte ugyancsak méltatlankodva Emily. Őt miért nem csaphatja meg a hideg, ha más gyerekeket igen? Ez disznóság.

Ellen csak mordult egyet.

– Te jelentéktelen, kövér vénység – dűnyögte saját megnyugtatóására az orra alatt Emily, majd kelletlenül felment a kapucniért, ugyanis hajadonfőtt szeretett szaladgálni. Koromfeketén fénylő, hosszú, vastag copfjára húzta a kifakult, kék csuklyát és pajtáskodva nevetett a zöldes árnyalatú üvegben tükröződő képmására. A mosoly a szája sarkából indult, lassan, sejtelmesen, elragadóan áradt szét az arcán – megboldogult édesanyja mosolya volt, ami abban a percben rabul ejtette

Douglas Starrt, amikor először pillantotta meg Juliet Murray-t. Ez volt az egyetlen fizikai örökség, amit Emily az anyjától kapott. Egyébiránt a Starrokra ütött: hatalmas, lilásszürke szem, hosszú pillák, fekete szemöldök, a valódi szépséghez túl magas, fehér homlok, sápadt, ovális arc, érzéki száj, a tündérrokonságra utaló, icipicit hegyes fülek.

– Barangolok egyet Szélasszonysággal, kedvesem – mondta a tükörképnek. – Bárcsak magammal vihetnék! Kíváncsi vagyok, kijössz-e valaha is ebből a szobából. Szélasszonyság ma éjjel kint lesz a földeken. Sudár és ködös... vékony, selymes, szürke ruhái libegnek-lobognak körülötte, a szárnyai pedig... olyanok, mint a denevéré, de keresztülláthatsz rajtuk, és ragyogó csillagszemek nézelődnek hosszú, kibontott haján át. Tud repülni, de ma este velem csatangol a mezőkön. Nagyon jó barátom a Szélasszony. Hatéves korom óta ismerem. Igen régi cimborák vagyunk, persze nem olyan régiek, mint te meg én, kicsi Emily-a-tükörben. Mi ketten *mindig* barátok voltunk.

Egy cuppantás kicsi Emily-a-tükörben felé, és Emily-a-tükörön-kívül már kint is volt a házból.

Szélasszonyság odakint várt rá – felborzolta a frissen sarjadt, rövidke fűszálakat a nappali szoba ablaka alatt; megtépázta Ádám és Éva jókora ágait; a nyírfák halványzöld gallyai közt duruzsolt; heccelte „Kakasfenyőt” a ház mögött – csakugyan olyan volt, akár egy gigantikus, komikus kakas, hatalmas, bokros farokkal, kukorékoláshoz hátravetett fejjel.

Emily oly régóta nem volt sétálni, hogy szinte beleőrült a boldogságba. Viharos telük volt, olyan mély hóval, hogy sosem engedték ki a házból. Az április esőt és szelet hozott, így hát e májusi estén úgy érezte magát, akár egy börtönéből szabadult rab. Hová menjen? A patak mentén – vagy a mezőkön át a csalitasba? Az utóbbi mellett döntött.

Szerette a hosszan elnyúló, meredek legelő túlsó végén elterülő csalitost. Varázslatos hely volt, ahol csodák történnek, s ahol Emily leginkább beleélte magát tündér mivoltába. Senki sem irigyelte volna, aki szaladni látja a sivár mezőn: kicsi volt, sápadt, szegényesen öltözött – meg-megborzongott vékonyka dzsekijében –, de egy királynő boldogan adta volna koronáját látomásaiért, tüneményes ábrándjaiért. Talpa alatt bársony volt a fagyos, barna fű. A mohos, göcsörtös, kivénhedt lucfenyő, amely alatt elidőzött egy pillanatra, hogy felnézzen az égboltra, márványoszlop az istenek csarnokában; a homályba vesző, távoli dombok a csodák városának falai. És társaságául szegődött a vidék valahány tündére, hiszen itt hitt bennük: a vadlóhere és a selyembarka tünderei, a fű zöld koboldjai, az erdei fenyők pajkos manói, a szél, a vadpáfrány és bogáncspihe koboldjai. Itt megtörténhet, valóra válhat minden.

És a csalitosban remekül bújócskázhatott Szélasszonysággal. Oly *valóságos* volt odakint. Ha elég gyorsan körbeugrálna az ember egy kis facsoportot – csakhogy nem képes rá –, *láthatná*, érezhetné és hallhatná őt. Ott volt – ott suhogott szürke köpenye –, nem, a magasabb fák csúcsán kacagott fel –, és folytatódott az üldözés, amíg, teljesen váratlanul Szélasszonyság eltűnt. Csodás csendben fürdött az este. Aztán hirtelen nyugat felől rés támadt a felhők között, káprázatos, halványrózsaszín és zöldes égi tó, benne az újhold.

Emily összekulcsolt kezekkel, fekete fejcskáját az ég felé fordítva állt. Haza kell mennie és le kell ezt írnia a sárga naplóba, amelyben utolsó bejegyzésként ez állt: „*Mike élettrajza.*” Tudta, hogy addig nem hagyja nyugodni e szépség, amíg papírra nem veti. Aztán majd felolvassa apának. Csak el ne felejtse, hogy finom, fekete csipkeként váltak ki a dombon álló fák csúcsai a rózsaszín-zöld égi tó „partján”.

És akkor, egyetlen dicsőséges, páratlan pillanatra, megérkezett „a villanás”.

Emily nevezte így, noha érezte, hogy ez a név nem jellemzi pontosan. Lehetetlenség volt szavakba önteni, még apának sem, aki mindig egy kicsit zavartnak tűnt, ha beszélt róla. Sosem említette senki másnak.

Emily mindig úgy vélte, hogy amióta csak az eszét tudja, mindig nagyon, de nagyon közel volt a varázslatos szépség birodalmához. Vékonyka függöny választja el tőle csupán. Sosem húzhatta el azt a függönyt, de nagy ritkán, ha csak egy pillanatra is, fellebbentette a szél, s akkor olyan volt, mintha látta volna a mögötte lévő, igéző birodalmat – röpke pillantás volt csupán – s földöntúli muzsika futamát hallotta.

Ritkán jött el és sebesen tűnt tova ez a pillanat. Emily lélegzetelállító, leírhatatlan boldogságot érzett. Nem tudta megidézni sem felidézni, mégis napokra hatalmába kerítette ez a csoda. Sosem volt ugyanaz. Ma este a sötét faágak a messzi égbolt előtt ajándékozták neki. Éji szél magas, szilaj hangja kísérte, dús legelő fölött átsuhanó árny, fürgetegben az ablak párkányára telepedő vihardadár, a „szent, szent, szent” kántálás a templomban, vibráló tűz a konyhában, amikor sötét, őszi este hazatért, jégvirágok furcsa kékje napnyugta után az ablakon, egy jól sikerült új szó, amikor „lefestett” valamit. És mindannyiszor, amikor eljött hozzá „a villanás”, Emily úgy érezte, hogy az élet az örök szépség maga, valami csodálatos, titokzatos dolog.

Szedte a lábát a sűrűsödő homályban a völgykatlanban rejtőzködő házhoz. Már alig várta, hogy hazaérjen és leírhasa, amit látott, még mielőtt elmosódik az emlékezetében. Pontosan tudta, hogyan kezd, a mondat már kezdett formát ölteni a fejében: „Szólitott a domb, és valami visszakiáltott neki a bensőmben.”

Ellen Greene várt rá a bejárati ajtó megsüllyedt lépcsőjén. Emilyt olyannyira eltöltötte a boldogság, hogy abban a pillanatban mindent szeretett, még a kövér, jelentéktelen dolgokat is. Átölelte Ellen térdét és hozzábújt. Ellen bánatosan nézett az elragadtatott arcocskára, amelyre pírt csalt az izgalom, és fáradtan sóhajtott.

– Tudod, hogy édesapádnak már csak egy vagy két hete van hátra?

A komoly beszélgetés

Emily némán állt, s úgy nézett fel Ellen széles, pirospozsgás arcába, mintha az hirtelen sóbálvánnyá meredt volna. Ő úgy érezte, kővé vált. A pír kifutott arcából, pupillái olyan tágra kerekedtek, hogy szinte felfalták az íriszt, fekete tócsának tűnt a tekintete. Oly elképesztő látvány volt, hogy még Ellen Greene is zavarba jött tőle.

– Azért mondom ezt el neked, mert azt hiszem, épp ideje, hogy megtudd. Már hónapok óta nyaggatom apádat, hogy elmondja, de egyre csak halogatta. Mondom neki, nyaggatom, hogy: „Tudja, mennyire a szívére veszi a dolgokat ez a gyerek, és ha maga egy szép napon hirtelen kidől nekem, az még meg is ölheti őt, ha nincs felkészülve. A maga feladata, hogy felkészítse...” Ő erre azt mondja: „Van még idő, Ellen, épp elég.” De sose’ szólt egy szót, és amikor tegnap este azt mondta a doktor, hogy bármikor vége lehet, hát azt ötöltem ki, hogy nekem kell megtennem és megmondanom, mi van, hogy felkészülj rá. Uramisten, te gyerek, ne nézz már így! Gondoskodni fognak rólad. A mamád rokonai... ha másért nem, hát

Murray-büszkeségből. Nem fogják hagyni, hogy a saját vérük éhezzen, vagy idegenekhez kerüljön. Még akkor sem, ha úgy utálták a papádat, mint egy bélpoklost. Jó otthonod lesz, jobb mint eddig. Cseppet se aggódj! Az apád meg... Hálásnak kell lenned, hogy nyugalmat talál. Apránként haldoklik már öt éve. Eltitkolta előled, de rengeteget szenvedett. Aszondják a népek, megszakadt a szíve, amikor édesanyád meghalt... olyan váratlan volt, hisz csak három napig betegeskedett. Épp ezért akarom, hogy tudd, mi fog történni, azért, hogy ne legyél annyira bánatos, amikor bekövetkezik. Az Isten szerelmére, Emily Byrd Starr, ne bámulj így! A hideglelést hozod rám. Nem te leszel az első gyerek, aki árván marad, és nem is az utolsó. Ne hagyd el magad! És meg ne tudjam, hogy molesztárod az apádat! Egy mukkot se neki erről, megértetted! Most pedig iszkiri befelé ebből a csöpögős időből, és kapsz sütit lefekvés előtt.

Az asszony arrébb lépett, mintha meg akarná fogni a gyermek kezét, Emilybe azonban visszatért az élet, úgy érezte, felsikolt, ha Ellen akár csak megérinti. Keserű sikollyal kikerülte a felé nyúló kezet, berohant az ajtón és a sötét lépcsőházba menekült.

Ellen a fejét csóválva visszaballagott a konyhába.

– Mindenesetre én megtettem a kötelességemet – motyogta. – Mr. Starr egyre csak azt szajkózta: „Van még idő”, és addig húzta-halasztotta volna a dolgot, amíg meghal. Aztán meg ki tudná féken tartani ezt a lányt? Most lesz ideje, hogy megeméssze, és egy-két nap múlva összeszedi magát. Majd megmondom neki, hogy bátorságot örökölt, ami nagy szerencse ahhoz képest, amit a Murray famíliáról hallottam. Nem lesz könnyű dolguk vele. De a büszkeségükből is örökölt egy keveset, ez majd átsegíti a nehezén. Bárcsak üzentem volna a Murray-knek, hogy Mr. Starr haldoklik, de hát nem mertem odáig merészkedni. Ki a megmondhatója, mit csinált volna?

Én a végsőig kitartottam, és nem sajnálom. Nem sok fehér-cseléd bírta volna ki velük ezt az életet. Szégyen, ahogy ezt a gyereket felnevelték... még csak iskolába sem járt. Hát, én elég-szer vágtam Mr. Starr fejéhez, hogy mit gondolok erről... leg-alább az vigasztal, hogy *ez* nem az *én* lelkiismeretemet terheli. Na, Kotnyeles... kívül tágasabb. Mike merre csatangol?

Ellen nem találhatta Mike-ot, mégpedig azért nem, mert odafent volt Emilyvel. Gyerekágyán kucorogva szorosán ölelte a cicát a sötétben. Fájdalma és elkeseredése közepette vigaszt nyújtott, hogy puha szőrét, kerek, bársonyos fejét érezhette a tenyere alatt.

Emily nem sírt. A sötétségbe meredve igyekezett szembe-nézni a szörnyűséggel, amit Ellen mondott. Nem kételkedett, valami azt súgta, hogy az igazat hallotta. Ő miért nem halhat meg vele? Úgysem tud tovább élni Apa nélkül.

– Ha én volnék az Isten, nem engedném meg, hogy ilyen dol-gok történjenek – mondta fennhangon.

Úgy érezte, bűnös dolog ilyesmit mondania. Ellen szerint a legbűnösebb cselekedet, ha Istent hibáztatjuk. De ő nem bánja. Talán, ha eléggé bűnös lesz, Isten lesújt rá, és együtt maradhat Apával.

De semmi sem történt, csupán Mike unta meg a szorongá-tást és kibújt az ölelésből. Emily teljesen egyedül maradt égő fájdalomával. Csakhogy nem testi fájdalom kerítette hatalmába – ettől a fájdalomtól nem szabadulhat soha. Még az sem segít, ha ír róla sárga naplójába. Írt már a vasárnapi iskola tanáráról, aki elment, meg arról, hogy éhesen került ágyba, aztán arról is, hogy Ellen bolondnak titulálta, amikor Szélasszonyságról meg a „villanásokról” beszélt. Miután leírta ezeket a dolgokat, nem kínozták többé. De erről most képtelen írni. Még Apához sem mehet vigaszért, mint amikor olyan csúnyán megégette a kezét, mert véletlenül felemelte az izzó piszkafát. Apa egész

éjjel babusgatta, mesélt neki és segített elviselni azt az égető fájdalmat. De ahogy Ellen mondta, Apa pár hét múlva meghal. Emily úgy érezte, mintha sok-sok évvel ezelőtt mondta volna, pedig ő alig egy órája még Szélasszonyossággal játszott a berekben és az újhódat nézte a rózsaszín-zöld égen.

„Sosem látom újra a villanást, nem jöhet el ismét” – gondolta.

Emilynek volt mit örökölnie nagyszerű őseitől: a harc, a szenvedés, a könyörület erejét, a rajongását, a kitartását, s azt, hogy őszintén szeressen. Mindez megvolt benne, ezt sugározta lilás-szürke tekintete. Most a kitartás sietett segítségére csüggedtségében. Apának nem szabad megtudnia, amit Ellentől hallott, hisz biztosan fájdalmat okozna neki. Magában kell tartania és nagyon, de nagyon *kell szeretnie* Apát azalatt a kis idő alatt, ami még jut neki.

Felhallatszott a köhögése a nappaliból. Ágyban akart lenni, mire feljön. Olyan gyorsan vetkőzött, amennyire csak elgémberedett ujjai megengedték, és bebújt a nyitott ablakkal szemben álló gyerekágyba. Ügyet sem vetett a lágy tavaszi éjszaka hangjaira, meg sem hallotta az ereszcatorna mentén füttyülő Szélasszonyosságot. A tündérek csak a Boldogság birodalmában időznek, nem mehetnek a Bánat birodalmába.

Fázósan, könnytelenül, mozdulatlanul feküdt, amikor apja a szobába lépett. Milyen lassan jár, milyen lassan veszi le a ruháit! Hogy is nem vette észre azelőtt? De hiszen nem is köhögött. Ó, hátha Ellen tévedett. Igen, mi van, ha... vad remény nyilallt sajnó szívébe. Felsőhajtott.

Douglas Starr a kislány ágyához lépett. Emily érezte drága közelségét, amint régi, piros köntösében az ágy melletti székre telepedett. Jaj, mennyire szereti! Az egész világon nincs még egy ilyen apa, nem is lehetett soha – gyöngéd, megértő, csodálatos! Mindig olyan jó pajtások voltak, oly nagyon szerették egymást... lehetetlen, hogy el kell válniuk.

- Alszol, Pislogi?
- Nem – suttogta Emily.
- Álmos vagy, kicsikém?
- Nem... nem vagyok álmos.

Douglas Starr megfogta és megszorította a kislány kezét.

– Akkor most megejtjük azt a kis beszélgetést, szívem. Én sem tudok aludni. El kell mondanom neked valamit.

– Jaj... tudom... tudom! – tört ki Emilyből. – Ó, Apa, tudom! Ellen elmondta.

Douglas Starr csendben maga elé meredt.

– A vén ostoba... az a vén, kövér ostoba – dünnyögte maga elé, mintha Ellen kövérsége súlyosbító körülmény lett volna az ostobaságához.

Emily még egyszer, utoljára reménykedett. Talán szörnyű tévedés az egész – Ellen újabb kövér butasága.

– Ugye, ugye nem igaz, Apa? – suttogta.

– Nem tudlak felemelni, Emily, kicsim, nincs hozzá elég erőm – mondta Apa. – De mássz ide és ülj az ölembe, mint régen.

Emily kicsusszant az ágyból, és az apja ölébe fészkelte magát. Douglas Starr a kopott köntösbe bugyolálta a kislányt, s arcához szorítva arcát, magához ölelte.

– Drága kis bogaram... imádot Emily... nagyon is igaz. Ma este akartam elmondani, de ez a vén, Ellen nevű lehetetlenség megelőzött, mégpedig brutálisan, azt hiszem, és szörnyű fájdalmat okozott neked. Annyi esze van, mint egy tyúknak, és annyi érzékenység szorult belé, akár egy tehénbe. Sakálók üljenek a nagyanyja sírján! Én nem okoztam volna fájdalmat, drágám.

Emily úgy érezte, valami fojtogatja a torkát, de igyekezett uralkodni magán.

– Apa, én nem... én nem bírom elviselni.

– Dehogynem, kicsim. Képes vagy rá, és el fogod viselni. Élni fogsz, mert... azt hiszem, küldetésed van. Örökölted a tehetségemet, de van benned valami más is, ami bennem sosem volt meg. Te véghezviszed azt, amit én elmulasztottam, Emily. Nem tudtam túl sokat tenni érted, bogaram, de azért megtettem, ami tőlem telhető. Ellen Greene-nel dacolva megtanítottalak valamire. Emlékszel az édesanyádra, Emily?

– Egy kicsit. Néhány dologra, mint valami gyönyörű álomtöredékre.

– Csak négyéves voltál, amikor meghalt. Alig meséltem neked róla – képtelen voltam rá. Ma este azonban elmesélek mindent. Most nem fáj beszélnem az édesanyádról, hisz hamarosan viszontlátom őt. Nem hasonlítasz rá, Emily, csak a mosolyod. Egyébként olyan vagy, mint a mamám, aki után a nevedet kaptad. Amikor megszülettél, azt akartam, hogy téged is Julietnek hívjunk, anyád azonban ellene volt. Azt mondta, ha Juliet lenne a neved, akkor én is hamarosan „Mamának” szólítanám, hogy megkülönböztesselek benneteket, és ezt képtelen lenne elviselni. Nancy néni jegezte meg egyszer, hogy: „Akkor ér véget az élet romantikája, amikor a férjed először hív »Mamának«.” Így aztán az én édesanyám után neveztünk el, akit Emily Byrdnek hívtak. Anyukád úgy gondolta, hogy az Emily a legszebb név a világon. Eredeti, huncut és elbűvölő. A te mamád volt a legdrágább, legkedvesebb asszony ezen a földön.

Megremegett a hangja, Emily közelebb fészkelődött hozzá.

– Tizenkét éve találkoztam veled, amikor az Enterprise segéd-szerkesztője voltam Charlottetownban, s ő az utolsó évet végezte a Queen-ben. Magas volt, tiszta arcú, kék szemű. Kissé hasonlított Laura nénédre, de Laura sosem volt olyan csinos. A szemük... és a hangjuk volt ugyanolyan. A mamád a Blair Waterbeli Murray-ktől származik. Még sosem meséltem neked az

édesanyád családjáról, Emily. Odafent élnek az északi partvidéken, Blair Waterben, a New Moon farmon. Mindig is ott éltek, amióta az első Murray 1790-ben átjött az óhazából. A hajót hívták New Moonnak, amellyel érkezett, és arról nevezte el a farmját.

– Szép név, az újhold olyan szép – mondta Emily, akinek egy pillanatra felkeltette érdeklődését a dolog.

– Azóta mindig élt Murray a New Moon farmon. Büszke család az övék, közmondásossá vált a Murray-gőg az északi partvidéken. Hát, van néhány dolog, amire büszkék lehetnek, de túl messzire mentek. „A választott nép”, így emlegetik őket az emberek odafönt. Gyarapodtak, sokasodtak, szétszóródtak mindenfelé, de igencsak kevesen maradtak a New Moon farm régivágású lakóiból. Csupán Elizabeth és Laura néni, meg az unokatestvérük, Jimmy Murray. Sosem házasodtak meg, elvégre, ahogy mondani szokták, senki sem elég jó egy Murraynek. Oliver és Wallace bácsikáid Summerside-ban élnek, Ruth nénéd Shrewsburyben, Nancy nagynénéd pedig Priest Pondban.

– Priest Pond. Milyen érdekes név... Nem olyan szép, mint a New Moon és a Blair Water, de jól hangzik – jegyezte meg Emily. Édesapja ölelésében valahogy visszahőkölt a rémület. Csak egy pillanatra, amíg hinni akarta.

Douglas Starr eligazgatta rajta a köpenyt, pusztit nyomott a kislány fekete hajára és folytatta: – Elizabeth, Laura, Wallace, Oliver és Ruth, mindannyian Archibald Murray gyermekei voltak. Első felesége volt az édesanyjuk. Hatvanéves korában újranősült, egy fiatal fruskát vett el, aki meghalt, amikor édesanyád született. Juliet húsz évvel volt fiatalabb a férj családjánál, nagyon csinos, elbűvölő jószág, mindnyájan szerették, babusgatták és igen büszkék voltak rá. Amikor belém szeretett, a szegény, fiatal újságíróba, kinek a tollán és az ambícióján

kívül semmije sem volt a világon, mintha földrengés sújtotta volna a családot. A Murray-gőg képtelen volt elviselni a szerelmünket. Nem akartam megbolygatni a dolgot, de olyasmiket vágtak a fejünkhöz, amit sosem felejték el és nem is bocsátok meg soha. Édesanyád a feleségem lett, Emily, és a New Moon-beliék nem tehettek ellene semmit. El tudod képzelni, hogy mindezek dacára sosem sajnálta, hogy feleségül jött hozzám?

Emily megpaskolta apja beesett arcát.

– De még mennyire, hogy nem bánta meg. De még mennyire, hogy inkább téged választott, mint az összes Murray-t bármilyen holdról.

Apa felnevetett. Alig lehetett kihallani a győzedelmes felhangot a nevetéséből.

– Igen, ő is valahogy így érzett. És olyan boldogok voltunk... Ó, Emilym, sosem volt nálunk boldogabb pár az egész világon. És te ennek a boldogságnak a gyümölcse vagy. Emlékszem az éjszakára, amelyen a kis charlottetowni házban megszületél. Május volt, a nyugati szél ezüstös felhőket sodort a hold elé. Egy-két csillag ragyogott csak az égen. Aprócska kertünkben – a szerelmünket és a boldogságunkat kivéve mindenünk oly kicsi volt – sötétség és virágillat honolt. Az ibolyaágyások között járkáltam, amelyeket édesanyád ültetett, és imádkoztam. Pirkadni kezdett a sápadt kelet, amikor valaki kijött és azt mondta: kislányom született. Bementem, édesanyád fehéren, gyöngén rám mosolygott azzal a drága, gyönyörű mosolyával, amit annyira szerettem, és azt mondta. „Megvan a bébink. Ő a legfontosabb teremtmény a világon, szívem.”

– Bárcsak emlékezhetnénk, bárcsak a születésünk pillanatától fogva lennének emlékeink! – mondta Emily. – Olyan muris volna.

– Ami azt illeti, egy csomó kínos emlékünknél lenne – nevetett fel az apja. – Nem lehet kellemes dolog hozzászokni az

élethez... semmivel sem kellemesebb, mint megszokni azt, hogy vége. De te nem találtad volna nehéznek, mert nagyon jó gyerek voltál. Négy boldog évünk következett... emlékszel rá, amikor meghalt az édesanyád?

– A temetésre emlékszem, Apa... világosan emlékszem rá. Egy szoba közepén álltál, a karodban tartottál, Mama pedig egy hosszú, fekete dobozban feküdt. Sírtál... én pedig nem tudtam elképzelni, miért... és csodálkoztam, miért olyan fehér a Mama és miért nem nyitja ki a szemét. Lehajoltam, megérintettem az arcát... és olyan hideg volt. Beleborzongtam. Aztán valaki a szobában azt mondta: „Szegény kis teremtés!”, és én nagyon féltem és a válladba fúrtam az arcomat.

– Igen. Erre én is emlékszem. Váratlanul halt meg az édesanyád. Erről inkább ne beszéljünk. Minden Murray eljött a temetésére. A Murray családnak megvannak a maga hagyományai, és igen szigorúan betartják őket. Ilyen például, hogy New Moonban csak gyertyák világíthatnak, egy másik pedig, hogy a holtal eltemetik a vizálykodást is. Eljöttek, amikor édesanyád meghalt, és eljöttek volna korábban is, ha tudják, hogy beteg. Ez a javukra szól. Nagyszerűen viselkedtek... valóban nagyszerűen. Nem a közömbös New Moon-beli Murray-k voltak. Elizabeth néni legjobb fekete szaténruháját viselte a temetésen. Más temetésére semmiképp, de egy Murray-nek a második legjobb kijár. És nem igazán tiltakoztak, amikor közöltem, hogy édesanyádat a Starr-kriptában temetjük el, a charlottetowni temetőben. Szerették volna visszavinni az ősi Murray-temetőbe, Blair Waterbe. Tudod, saját temetőjük van, őket nem lehet bárhová eltemetni. Wallace bácsikád azonban nagyvonalúan elismerte, hogy a feleség a férje családjához tartozik, élteben és holtában is. Aztán felajánlották, hogy magukkal visznek és felnevelnek, hogy „megkapd tőlük édesanyád helyét”, de én nem engedtem, hogy elvigyenek... akkor nem. Jól tettem, Emily?

– Igen, igen, igen! – suttogta Emily, és minden igenhez egy simogatás járt.

– Azt mondtam Oliver Murray-nek, hogy amíg én élek, nem válok meg a gyermekemtől. Ő azt felelte: „Ha bármikor meg-gondolod magad, tudasd velünk.” Csakhogy én nem gondoltam meg magam. Még három évvel később sem, amikor az orvosom közölte, hogy fel kell adnom a munkámat. „Ha nem teszi meg, egy évet adok magának – mondta. – Ha itthon marad és a lehető legtöbbet tartózkodik a szabad levegőn, szó lehet háromról, talán négyről is.” Jó prófétának bizonyult. Kiköltöztem ide, és négy csodálatos évet töltöttünk együtt. Igaz, egyetlenem?

– Igen... igen!

– Azok az évek és amit tanítottam neked, az egyetlen örökség, amit rád hagyhatok. Igen kis jövedelemből éltünk, ami egy idős bácsikám vagyonának haszonélvezeteként maradt rám, aki még azelőtt meghalt, hogy feleségül vettem édesanyádat. A vagyon most egy jótékonyági alapítványra száll, ezt a kis házat pedig csak béreltem. Világi értelemben véve sikertelen vagyok, de édesanyád rokonai gondoskodnak majd rólad, tudom. Ha más nem, hát a Murray-gőg jóáll ezért. És téged nem lehet nem szeretni. Talán már el kellett volna küldenem értük... talán még megtehetem. De nekem is megvan a magam büszkesége... Jóllehet a Starr családnak is vannak hagyományai, a Murray-k igencsak sértő dolgokat vágtak a fejemhez, amikor elvettem édesanyádat. Üzenjek New Moonba és kérjem meg őket, hogy jöjjenek ide, Emily?

– Nem! – vágta rá szinte vadul a kislány.

Nem akarta, hogy bárki is idejöjjön és közéjük álljon erre a néhány drága napra, ami még hátravan. Olyan rettenetes volt számára a gondolat. Épp elég rossz lesz, ha majd idejönnek – utána. De úgysem törődik majd semmivel – akkor.

– Az utolsó pillanatig együtt maradunk, Emily. Egy pillanatra sem válunk el egymástól. És azt akarom, hogy bátor légy. Semmitől sem kell félned. A halál nem rettenetes. A világegyetem tele van szeretettel, mindenhová eljön a tavasz, és a halálban kinyit sz és bezársz egy ajtót. Csodálatos dolgok vannak az ajtó túloldalán. Megtalálom édesanyádat... Sok mindenben kételkedtem, de ebben soha. Néha attól tartottam, olyan yira előttem jár majd az örökkévalóság útján, hogy sosem érem utol. Most azonban úgy érzem, vár reám. Mi pedig várni fogunk rád – nem sietünk –, tengünk-lengünk, henyélünk, amíg utolérsz minket.

– Bárcsak át tudnál vinni magaddal azon az ajtón! – sutogta Emily.

– Hamarosan másként gondolkozol majd. Még meg kell tanulnod, milyen kegyes az idő. Érzem, hogy tartogat valamit számodra az élet. Kövesd az utadat, drágám, hogy félelem nélkül találkozz velem. Tudom, most nem úgy érzel, de időnként eszedbe jutnak majd a szavaim.

– Én most azt érzem – mondta Emily, aki képtelen volt bármit is elrejtteni édesapja elől –, hogy nem szeretem többé Istent.

Douglas Starr felnevetett, azzal a nevetéssel, amit Emily a legjobban szeretett. Olyan drága nevetés volt, lélegzetelállítóan drága. A kislány érezte, hogy apja karja megfeszül körülötte.

– Dehogynem. Szereted, szívem. Akkor is szereted Istent, ha nem akard. Ő a Szeretet maga, hisz tudod. Persze nem szabad összekeverned Őt Ellen Greene Istenével.

Emily nem tudta pontosan, mire utal ezzel az apja, de hirtelen úgy érezte, elszállt a félelme. A keserűség tovatűnt fájdalomából, az elviselhetetlen fájdalom is a szívéből. Úgy érezte, mintha körülvenné a szeretet, mintha valami új, láthatatlan, lebegő Gyöngédség lélegezné ki magából, és az ember nem érez, nem érezhet keserűséget ott, ahol szeretet van, s a szeretet

ott van mindenütt. Apa átmegy azon az ajtón... nem, felemel egy függönyt – Emily jobban szeretne ezt a gondolatot, hisz egy függöny nem olyan kemény és erős, mint egy ajtó –, és becsuszan abba a világba, amelybe „a villanás” bepillantást engedett. Apa ott lesz, abban a szépségben... és sosem túl messze tőle. Semmit sem viselne el, ha nem érezné, hogy Apa nem lesz nagyon messzi tőle, csak a libbenő függöny túloldalán.

Douglas Starr addig tartotta ölében a kislányt, míg az elaludt, majd gyöngesége ellenére sikerült lefektetnie kis ágyára.

– Szívből szeretsz majd, borzalmasan szenvedsz, lesznek dicsőséges pillanataid, hogy ellensúlyozzák a szenvedést – miként voltak nekem is. Ahogyan az édesanyád családja gyámolít majd, úgy gondoskodják őrölk a Teremtő – motyogta megtörtén.

A rokonság

Douglas Starr még két hetet élt. Évek múltán, amikor fájdalom nélkül gondolt vissza rá, Emily úgy érezte, ez a két hét a legdrágább emléke. Csodás napok voltak, gyönyörűek, nem szomorúak. És egyik este, amikor apja a nappali pamlagán feküdt, ő pedig mellette kucorgott a régi hintaszékben, Apa átment a függönyön. Olyan csendesen és könnyedén, hogy Emily csak akkor vette észre a távozását, amikor hirtelen különös némaság ült meg a szobát – nem lélegzett más, csak ő.

– Apa, apa! – sikoltotta. Aztán Ellenért kiáltott.

Amikor a Murray-k megérkeztek, Ellen Greene azt mondta, hogy Emily igazán jól viselkedett, persze a körülményekhez képest. No igen, egész éjjel zokogott, egy szemhunyásnyit sem

aludt, még a csapatostól érkező szívélyes maywoodiak sem tudták megvigasztalni, de reggelre felszáradtak a könnyei. Sápadt volt, csendes és engedelmes.

– Ez így helyes – mondta Ellen. – És azért van, mert annak rendje és módja szerint fel lettél készítve. A papád veszetül haragudott rám, amiért figyelmeztettelek, attól fogva nem volt kifejezetten udvarias velem, de nem neheztelek rá. Én megtettem a kötelességemet. Mrs. Hubbard varr neked egy fekete ruhát, vacsoráig elkészül vele. Estére itt lesznek a mamád rokonai, legalábbis ezt sürgönyözték, és kötelességem, hogy tisztességesen nézz ki, mire megjönnek. Van nekik mit a tejbe aprítani és gondoskodnak majd rólad. A papádnak egy centje sem maradt, viszont a javára legyen mondva, adósságot sem hagyott rád. Már bent voltál meg nézni a holttestet?

– Ne merd *annak* nevezni – zokogott fel fájdalomtól megvonagló arccal Emily. Förtelmes volt hallani, hogy így nevezi Apát.

– Miért nem? Te vagy a leghóbortosabb gyerek, akit valaha láttam. Apád szemrevalóbb hulla, mint gondoltam volna, már ahhoz képest, amennyire lesoványodott. Különben mindig jóvágású férfi volt, csak túl sovány.

– Ellen Greene! – vágott a szavába hirtelen Emily. – Ha még egy szót szólsz, ha ilyeneket mondasz Apáról, elátkozlak.

Ellen Greene elképedt.

– Nem tudom, mi a csudára gondolsz, de nem érdemlem meg, hogy így beszélj velem azok után, amit érted tettem. Jobb lesz, ha a Murray család nem hallja meg, hogy így beszélsz, különben nem sokat kezdenek majd veled. Még hogy elátkoz! Na, ez a hála.

Emily szúrósan nézett. Magányos, elárvult kis teremtség volt, és igencsak barátságtalan hangulatban. Nem érzett bűntudatot

azért, amit Ellennek mondott, és nem volt hajlandó úgy tenni, mintha furdalná a lelkiismeret.

– Gyere, segíts elmosogatni ezeket az edényeket! – parancsolta Ellen. – Jó lesz, ha elfoglalod magad valamivel, mert akkor nem azon jár majd az eszed, hogy átkot szórj azokra, akik csontig ledolgozták a kezüket érted.

Emily sokatmondó pillantást vetett Ellen kezére, majd fogta a konyharuhát.

– Kövérek és vaskosak a kezeid – mondta. – Egyáltalán nem látszanak ki a csontjaid.

– Nem állod meg, hogy ne felelj. Rémes! Amikor szegény apád odabent fekszik holtan... De ha majd Ruth nénéd keze-lésbe vesz, egykettőre kikúrál ebből.

– Ruth néni visz magával?

– Nem tudom, meglehet. Özvegyasszony. Se kutyája, se macskája, se gyereke, és igen tehetős.

– Azt hiszem, nem akarom, hogy Ruth néni vegyen magához – közölte pillanatnyi tűnődés után Emily.

– Nem valószínű, hogy te fogod eldönteni. Hálásnak kell lenned, akárhol is találsz otthonra. Ne feledd, nem vagy annyira fontos.

– Magamnak fontos vagyok! – kiáltotta büszkén Emily.

– Elég vesződség lesz felnevelni téged – morogta Ellen. – Szerintem Ruth nénéd az egyetlen, aki képes rá. Ő nem tűri a sületlenségeket. Remek asszony és a legtisztább háza van a Prince Edward-szigeten. Nála a padlóról ehetsz.

– Eszemben sincs a padlóról enni. Engem nem érdekel, ha piszkos a padló, amíg az abrosz tiszta.

– Hát, nála az abrosz is tiszta, garantálom. Van egy elegáns háza Shrewsburyben, boltíves balkonokkal, a tetőn pedig facsipke fut körbe. Nagyon ízléses. Remek otthonod lesz ott. Ő majd beléd plántál némi józanságot, és jó dolgod lesz nála.

– Én nem akarok plántálást és azt sem akarom, hogy jó dolgom legyen – sírta reszkető ajkakkal Emily. – Én... én azt akarom, hogy szeressenek.

– Ha azt akarod, hogy szeressenek, akkor viselkedj rendezen. Nem kéne annyit feleselned... elrontott az apád. Mondtam is neki nemegyszer, de csak nevetett. Remélem, most nem bánkódik miatta. Az a helyzet Emily Starr, hogy habókos vagy, és a népek nem szeretik a habókos gyerekeket.

– Miért vagyok habókos? – kérdezte Emily.

– Habókosan beszélsz... habókosan viselkedsz... és néha habókosan nézel ki. És koravén vagy, bár ez nem a te hibád. Azért van, mert sosem játszottál más gyerekekkel. Állandóan veszekedtem apáddal, hogy küldjön iskolába, elvégre ha otthon tanul a gyerek, az nem ugyanaz, de persze meg sem hallgatott. Nem azt mondom, megtanultad, amit a könyvekből kell, csak azt nem, hogyan legyél olyan, mint a többi gyerek. Ebből a szempontból nézve nem is lenne rossz, ha Oliver bácsikád vinne magával, mert neki nagy családja van. Csakhogy ő nem olyan gazdag, mint a többiek, úgyhogy nem valószínű, hogy vele mész. Talán Wallace bácsikád lesz az. Úgy látom, ő tartja magát a család fejének. Két felnőtt lánya van. A felesége kényeskedő... vagy inkább szeszélyes.

– Bárcsak Laura néni vinne magával! – mondta Emily. Eszébe jutott, amit apa mondott, hogy Laura néni hasonlított az édesanyjára.

– Laura néni! Neki aztán nincs beleszólása. New Moonban Elizabeth a főnök. Jimmy Murray vezeti a farmot, de ő nincs egészen otthon, úgyhogy én mondom...

– Melyik része nincs otthon? – tudakolta kíváncsian Emily.

– Isten bocsá', valami nem stimmel az agyával, gyerekem. Együgyű. Úgy hallottam, valami baleset érte még siheder korban. Fejre ejtették, vagy hasonló. Elizabethnek is köze volt a

dologhoz... Sosem hallottam, mi történt valójában. Nem hinném, hogy a New Moon-beliek vesződni akarnának veled. Rettentő kemények... a maguk módján. Fogadd meg a tanácsomat és próbáld megnyerni Ruth nénéd tetszését. Légy udvarias, viselkedj rendesen, neki talán tetszeni fogsz. Nézz meg az ember, itt az összes tényér! Jobban teszed, ha felmész, és nem vagy láb alatt.

– Magammal vihetem Mike-ot és Kotnyelest? – kérdezte Emily.

– Szó se lehet róla.

– De hiszen ők a barátaim – könyörgött Emily.

– Barátok vagy nem barátok, nem viheted őket magaddal. Itt vannak és itt is maradnak. Nem engedem, hogy végigtrapolják a házat. Felsikáltam a padlót.

– És akkor miért nem sikáltad fel a padlót, amikor Apa élt? – kérdezte Emily. – Ő szerette a tisztaságot. Akkor nemigen sikáltad fel. Most miért csináltad?

– Nézzenek csak oda! Még elvártad volna tőlem, hogy állandóan padlót súroljak az én reumámmal. Na, irány fölfelé, és jobb lesz, ha lefekszel egy kicsit.

– Felmegyek, de nem fekszem le – közölte Emily. – Rengeteg töprengeni valóm van.

– Hát az igen tanácsos volna – csapott le Ellen, nehogy elmulassza a kötelességét. – És az is, hogy letérdepelj és imádkozz Hozzá, hogy jó, tisztességes és hálás gyereket faragjon belőled.

Emily a lépcső aljánál megállt és visszaneézett.

– Apa azt mondta, hogy nekem semmi dolgom a te Isteneddel – közölte komolyan.

Ellen levegő után kapkodott, de az égvilágon semmi sem jutott eszébe erre a pogány kijelentésre. A Mindenséghez fordult.

– Hallott már valaki valaha ilyet?

– Tudom, milyen a te Istened – mondta Emily. – Láttam a képét abban az Ádám-Éva könyvedben. Pofaszakállja van, és hálóinget hord. Nem szeretem. Én Apa Istenét szeretem.

– És milyen a te apád Istene, ha kérdezhetem? – tudakolta gúnyosan Ellen.

Emilynek fogalma sem volt, milyen is Apa Istene, de eldöntötte, nem hagyja, hogy Ellen zavarba hozza.

– Tiszta, mint a hold, szép, mint a nap és rettenetes, mint egy hadsereg – vágta ki győzedelmesen.

– Hát, ha ragaszkodsz hozzá, hogy tiéd legyen az utolsó szó, a Murray-k majd megtanítanak rá, hogy hol a helyed – fejezte be a vitát Ellen. – Szigorú presbiteriánusok, és nem fogják eltérni apád förtelmes nézeteit. Na, irány felfelé!

Emily ugyancsak elkeseredetten kullogott fel a déli szobába.

– Senki sincs a világon, aki szeret – mondta az ágyára kucorodva, majd keményen elhatározta, hogy nem fog sírni. A Murray-k, akik gyűlöltek az apját, nem láthatják a könnyeit. Úgy érezte, gyűlöli mindet – kivéve talán Laura nénit. Hirtelen milyen hatalmas és üres lett a világ. Semmi sem volt érdekes többé. Nem számított, hogy a tömzsi kis almafa Ádám és Éva között rózsaszín-fehérbe öltözött... a völgykatlan mögött selymes zöldben pompáztak a dombok a lila ködben... a narciszok kidugták a fejüket a kertben... arany virágaikat himbálták a nyírfák... Szélasszonyosság fehér báránnyelűket kergetett az égen. Most egyik sem nyújtott se vigaszt, se segítséget. Emily tapasztalatlanságában úgy képzelte, ez nem lesz másként soha többé.

– De megígértem Apának, hogy bátor leszek – suttogetta összeszorítva apró öklét –, és az is leszek. Nem engedem, hogy a Murray-k lássák, hogy félek tőlük. Nem fogok félni tőlük!

Amikor a délutáni vonat távoli füttye felhangzott a dombok mögül, Emily szíve hevesen vert. Összekulcsolt kézzel az égre nézett.

– Kérlek, segíts nekem, Apa Istene... nem Ellen Istene. – Segíts, hogy bátor legyek és ne sírjak a Murray-k előtt.

Nemsokára hallotta odalent a kocsikerekek nyikorgását és hangokat, harsány, határozott hangokat. Aztán Ellen feldöngött a lépcsőn a silány, olcsó merinóból varrt fekete ruhával.

– Hál’ istennek, Mrs. Hubbard épp időben elkészült velem. Nem bírtam volna elviselni, ha a Murray-k nem feketében látnak. Nem mondhatják, hogy nem tettem meg a kötelességemet. Mindnyájan itt vannak: a New Moon-beliek, Oliver és a felesége, Addie nénéd, Wallace és a neje, Eva, meg Ruth nénéd... Mrs. Dutton a neve. Na, kész is vagy. Menjünk!

– Felvehetem a velencei gyöngysort? – kérdezte Emily.

– Ki hallott még ilyet? Velencei gyöngysort gyászruhához. Szégyelld magad! Hogy lehet ilyenkor hiúságra gondolni?

– Ez nem hiúság – zokogott Emily. – Ezt Apától kaptam múlt karácsonykor, és meg akarom mutatni a Murray-knek, hogy van valamim.

– Elég volt a sületlenségből. Azt mondtam, indulás. És vigyázz magadra... nagyon sok függ attól, hogy milyen benyomást tesz rajuk.

Emily merev tartással vonult lefelé Ellen előtt a kis szalonba. Nyolcan ültek odalent, és a kislány magán érezte a nyolc idegen szempár kritikus pillantását. Sápadtak és soványnak tűnt fekete ruhájában, a sötét árkok, a sírás nyomai, még hatalmasabbnak és beesettnek láttatták nagy szemét. Tisztában volt vele, hogy szörnyen fél, de igyekezett, nehogy a Murray-k észrevegyék. Felszegett fejjel, vitézül nézett szembe a megpróbáltatással.

– Ez itt – mondta a vállánál fogva megpenderítve őt Ellen – Wallace bácsikád.

Emily megborzongott, kinyújtotta hideg kezét. Wallace bácsi nem tetszik neki, ezt rögvest tudta. Fekete volt, mogorva és ronda – összevont, bozontos szemöldökkel, komoly, könyörtelen szájjal; hatalmas zacskók éktelenkedtek a szeme alatt, és gondosan nyírt, fekete oldalszakállt viselt. Emily ott helyben és abban a pillanatban határozta el, hogy nem tetszenek neki a pofaszakállasok.

– Jó napot, Emily! – mondta hűvösen a bácsi, majd legalább olyan hűvösen előrehajolt és megcsókolta a kislány arcát.

Felháborodás söpört végig Emily lelkén. Hogy merészeli megcsókolni őt, amikor gyűlölte az apját és megtagadta az édesanyját? Ő nem kér a csókjaiból! Villámgyorsan kikapta a zsebéből a zsebkendőjét és megdörzsölte haragvó orcáját.

– Nocsak, nocsak! – kiáltott fel egy kellemetlen hang a szoba túloldaláról.

Wallace bácsi úgy festett, mint aki rengeteg dolgot akarna mondani, de semmi sem jut eszébe. Ellen lemondó morgással a következő rokon felé irányította Emilyt.

– Eva nénéd – közölte.

Eva néni egy sálba burkolózva ült. A képzelt beteg nyűgös ábrázatával rázott kezét Emilyvel, de nem mondott semmit, akárcsak Emily.

– Oliver bácsikád – jelentette Ellen.

Emilynek igencsak tetszett Oliver bácsi külseje. Magas volt, testes, pirospozsgás és vidám tekintetű. Emily arra gondolt, nem is nagyon bánná, ha a szúrós, fehér bajusza dacára megcsókolná őt. Oliver bácsi azonban tanult Wallace bácsi leckéjéből.

– Negyed dollárt kapsz egy pusziért – mondta derűsen. Oliver bácsi kedves és rokonszenves akart lenni ezzel a viccel, Emilynek azonban fogalma sem volt erről és megorrolt érte.

– Az én puszim nem eladó – közölte olyan fennhéjázva, ahogyan bármelyik Murray tette volna.

Oliver bácsi kuncogott és látszólag végtelenül jól szórakozott. Cseppet sem sértődött meg, ám Emily morgást hallott a szoba túlfeléről.

Addie néni volt a következő. Kövér, rózsás arcú, kedélyes tekintetű, akárcsak a férje. Kedvesen, gyöngéden megszorította Emily hideg kis kezét.

– Hogy vagy, drágám? – kérdezte.

A „drágám” megfogta Emilyt, s felengedett kissé. A következő rokon azonban ismét megfagyasztotta. Ruth néni volt az. Emily már azelőtt tudta, hogy ő az, mielőtt Ellen mondta volna, és tisztában volt azzal is, hogy Ruth néni „nocsakozott” és horkantott. Ismerte a hideg, szürke szempárt, a színtelen, pedáns, barna haját, az alacsony, zömök alakot, a vékony, összeszorított, kíméletlen ajkakat.

Ruth néni felé nyújtotta – mondhatni az ujjhegyeit, de Emily nem fogadta el.

– Fogj kezet a nénéddel! – suttogetta dühösen Ellen.

– Ő nem akar *velem* kezet fogni – felelte jól hallhatóan Emily. – Akkor pedig én sem.

Ruth néni visszajettette fekete selyemölébe elutasított kezét.

– Nagyon rosszul nevelt gyerek vagy – közölte –, de hát mi mást várhatott volna az ember.

Emily hirtelen büntudatot érzett. Viselkedése rossz fényt vet Apára? Talán mégiscsak kezet kellett volna ráznia Ruth néni-vel. De már túl késő volt, Ellen terelte tovább.

– Ő a kuzinod, Mr. James Murray – közölte olyan kelletlen hangnemben, mint akinek valami rémes munkát kell elvégeznie és nagyon igyekszik, hogy túl legyen rajta.

– Jimmy kuzin... Jimmy kuzin – ízlelgette a szavakat az illető. Emily alaposan megnézte magának az unokabátyját, és azonnal rokonszenvesnek találta – minden fenntartás nélkül.

Pirosposzsgás, manószerű arca volt, kettéágazó, szürke szakálla, haja a Murray-kre egyáltalán nem jellemző fényes, göndör, barna bozont, hatalmas barna szeme pedig olyan őszinte és kedves, akár egy kisgyereké. Szívélyesen megrázta Emily kezét, bár a szeme sarkából a vele szemközt ülő hölgyre sandított.

– Szervusz, cicus – mondta.

Emily elmosolyodott, de mivel mosolya igen lassan terült szét az arcán, mire teljesen kibontakozott, már a következő rokon elé taszigálták, így Laura néninek jutott a Jimmy kuzinának szánt barátságos gesztus. Laura néni összerezte és elsápadt.

– Juliet mosolya – motyogta. Ruth néni megint horkantott.

Laura néni senkire sem hasonlított a szobában: „majdnem” csinos volt finom vonásaival és a feje köré tűzött, alig őszes, fényes, világos hajtekerccsel. Emilyt azonban a szeme vonzotta. Kék, nagyon kék szempár volt. Az ember sosem szabadul e kékség hatása alól. És amikor megszólalt, csodaszép, lágy volt a hangja.

– Szegény drága gyermek – mondta és gyöngéden átölelte Emilyt.

A kislány viszonzta az ölelést és igencsak közel állt hozzá, hogy a Murray-k sírni lássák. Csupán az mentette meg, hogy Ellen hirtelen az ablak melletti sarokba lökte.

– Ő pedig Elizabeth nénéd.

Igen. Kétségkívül ő volt Elizabeth néni. Fekete szaténruhát viselt, olyan elegánsat és díszeset, hogy Emily biztos volt benne, ez a legjobb ruhája. Ennek igazán örült. Bármit gondolt is Elizabeth néni az édesapjáról, legalább a legjobb ruhájában rótt le előtte kegyeletét. Elizabeth néni egészen jó megjelenésű volt a maga szikár módján: éles arcvonások, rengeteg acélszürke haj a fekete csipkefejkötő alatt. Szeme azonban olyan rideg volt, akárcsak Ruth nénié, és keményen összeszorította

hosszú, keskeny ajkát. Hideg, méricskélően vizslató pillantása alatt Emily visszavonulót fűjt, bezárta lelke ajtaját. Kedvébe járhatott volna Elizabeth néninek – elvégre ő a „főnök” New Moonban –, de érezte, hogy képtelen rá.

Elizabeth néni kezét fogott vele, s egy szót sem szólt. Az az igazság, hogy nem tudta, mit mondjon. Elizabeth Murray nem jött volna zavarba a király vagy a kormányzó előtt – átsegítette volna a Murray-büszkeség –, de zavarban volt ez előtt az idegen, bámész kölyök előtt, aki már bebizonyította, hogy minden, csak nem jámbor és alázatos. Noha Elizabeth Murray sosem vallotta volna be, nem akart olyan visszautasításban részesülni, mint Wallace.

– Menj, ülj le a szófára! – rendelkezett Ellen.

Emily földre szegezett tekintettel ült, törékeny, fekete, szelídíthetetlen kis figura. Őlében összekulcsolta kezét, keresztbette a bokáját. Hadd lássák, hogy van modora.

Ellen a jó csillagzatát áldva, hogy túl van rajta, visszavonult a konyhába. Emily nem szerette Ellent, de elhagyatottnak érezte magát, amikor az asszony távozott. Ott maradt egyedül, kiszolgáltatva a Murray-k ítélőszéke előtt. Bármit megadott volna azért, hogy kint legyen ebből a szobából. Mégis, valahol agya hátsó fertályában formálódtak már a mondatok, amiket minderről leír a sárga naplóba. Érdekes lesz. Lefesti mindnyájukat. Tudta, hogy képes rá. Ruth néni szemére már megtalálta az odaillő szót: kőszürke. Olyanok voltak a szemei, akár a kövek: kemények, ridegek, könyörtelenek. Aztán valami a szívébe nyilallt. Apa sosem olvassa el többé, amit a naplóba ír.

Mindazonáltal érezte, hogy ki kell írnia magából ezt az egészet. Hogyan festhetné le például Laura néni szemeit? Olyan csodaszépek! Ha egyszerűen „kéknek” nevezi őket, azzal nem mond el semmit. Sok száz embernek van kék szeme. Ó, már meg is van: „forráskék”, épp ez illik rá.

S akkor jött „a villanás”!

Első ízben történt azóta a szörnyű éjszaka óta, amikor Ellen az ajtóban várta. Arra gondolt, sosem jön többé... és most, ezen a legvalószínűtlenebb helyen és időben eljött, látta a csodálatos világot a fátyol mögött – más szemekkel, mint amelyekkel érzékel –, s mint valami rózsaszín fényhullám, bátorság és remény áradt szét hideg kis lelkében. Felemelte a fejét és elszántan körülnézett. „Arcátlanul”, amint azt később Ruth néni kinyilvánította.

Igen, mindnyájukat megírja a naplóba, valamennyiüket egytől egyig: az édes Laura nénit, a kedves Jimmy kuzint, a morcos, vén Wallace bácsit, a holdképű Oliver bácsit, a méltóságteljes Elizabeth nénit és az utálatos Ruth nénit.

– Törékeny gyermek – nyafogta váratlanul, színtelen hangon Eva néni.

– Mégis, mi mászt vártál? – kérdezte sóhaj kíséretében Addie néni, és Emilynek az az érzése támadt, mintha valami ijesztő hordereje lett volna ennek a sóhajtásnak. – Túl sápadt. Ha volna egy kis színe, nem is nézne ki rosszul.

– Nem tudom, kire hasonlít – jegyezte meg Emilyt firkészve Oliver bácsi.

– Nem Murray, azt a vak is látja – közölte határozottan és rosszallóan Elizabeth néni.

„Úgy beszélnek rólam, mintha itt se volnék” – gondolta Emily és felháborodott ezen az illetlenségen.

– Starrnak sem nevezném – mondta ismét Oliver bácsi. – Nekem inkább olybá tűnik, hogy a Byrdekre hasonlít... a nagymamája haját és szemét örökölte.

– Az orra pedig olyan, mint George Byrdé – szögezte le olyan tónusban Ruth néni, ami nem hagyott semmi kétséget Emily orra felől.

– A homloka az apjáié – nyafogta rosszallóan Eva néni.

– A mosolya az édesanyjáié – mondta Laura néni, de olyan halkan, hogy senki sem hallotta.

– És Juliet hosszú szempilláit örökölte... Ugye Julietnek nagyon hosszú szempillái voltak? – kérdezte Addie néni.

Emily tűrőképességének határára ért.

– Mintha maradékokból lennék összetákolva, úgy beszélnek rólam – tört ki méltatlankodva.

A Murray-k a kislányra meredtek. Talán némi lelkiismeret-furdalást éreztek, elvégre nem voltak emberevők, többé-kevésbé mindnyájan humánusak voltak. Látszólag egyikük sem tudott mit mondani, végül Jimmy kuzin kuncogása törte meg a döb-bent csendet. Halkan, jókedvűen, minden gúny nélkül nevette.

– Milyen igazad van, cicus – mondta. – Szállj csak szembe velük bátran, véd meg magad!

– Jimmy! – méltatlankodott Ruth néni.

Jimmy befogta a száját.

Ruth néni Emilyre pillantott.

– Amikor én kislány voltam, sosem beszéltem, amíg nem kérdeztek.

– De ha az ember nem szólal meg, amíg nem kérdezik, akkor az nem beszélgetés – érvelt Emily.

– És sosem feleseltem – folytatta komolyan Ruth néni. – Az én időmben a kislányokat annak rendje és módja szerint nevelték. Udvariasak voltunk és tiszteltük az idősebbeket. Megtanítottak rá, hol a helyünk, és aszerint viselkedtünk.

– Semmi multság... hát elég unalmas lehetett az élete – vágta rá gondolkodás nélkül Emily. Amint kiejtette a száján, beharapta az ajkát a rémülettől. Nem akarta hangosan kimondani, csupán csak gondolatban, de régi szokása volt, hogy fennhangon gondolkodott – Apának.

– Multság! – füstölgött szinte sokkoltan Ruth néni. – Kislány koromban nem gondoltam a szórakozásra.

– Tudom – felelte zavartan, ám ezúttal igen tisztelettudóan Emily. Nagyon igyekezett jóvá tenni a nyelvbotlását, Ruth néni mégis úgy nézett rá, mintha arcul akarná ütni. Ez a kölyök *sajnálja* őt, megsérti a sajnálatával, amiért tisztességes, kifogástalan gyermekkorra volt. Tűrhetetlen, főleg egy Starrtól. És ez a gyalázatos Jimmy már megint röhögcsél. Elizabeth igazán a körmére nézhetne.

Szerencsére ebben a kritikus pillanatban megjelent Ellen Greene és jelentette, hogy kész a vacsora.

– Neked még várnod kell – súgta oda Emilynek –, nincs elég hely az asztalnál.

Emily örült. Egyetlen falat sem menne le a torkán a Murray-k vizslató tekintete előtt. Nénikéi és bácsikái, mint akik kardot nyeltek, vonultak ki a szobából, vissza se néztek rá, kivéve Laura nénit, aki az ajtóban megfordult és lopva csókot cuppantott felé. Mielőtt Emily reagálhatott volna, Ellen Greene becsukta az ajtót.

Emily egyedül maradt az alkony árnyaival teli szobában. A büszkeség, ami a Murray-k jelenlétében elöntötte őt, hirtelen cserbenhagyta, s tudta, mindjárt előtörnek a könnyei. Egyenesen a helyiség végében lévő ajtóhoz ment, kinyitotta és belépett. Édesapja koporsója az egykori hálószoba közepén állt. Virágok borították – ha másban nem is, a Murray-k ebben a dologban tisztességesen viselkedtek. A koporsó végében álló kisasztalon agresszívan virítottak Wallace bácsi hatalmas koszorújának fehér rózsái. Emily nem láthatta az apja arcát, mert Ruth néni túlságosan illatozó, fehér jácintjai heverték ott az üvegen, s a kislány nem merte elmozdítani a virágpárnát. A padlóra kucorodott, a koporsó fényesre csiszolt oldalához

szorította arcát. Amikor vacsora után a szobába jöttek a családtagok, ott találták az alvó kislányt.

Laura néni felemelte Emilyt és azt mondta:

– Lefektetem szegénykét, nagyon kimerült.

Emily kinyitotta a szemét, s álmosan pislogott.

– Felvihetem Mike-ot?

– Ki az a Mike?

– A cicám... a nagy szürke cicám.

– Egy macska? – kiáltott fel szinte sokkoltan Elizabeth néni.

– Nem lehet macska a hálósobádban!

– Miért ne?... Most az egyszer – könyörgött Laura.

– Mert nem – jelentette ki Elizabeth néni. – Egy macska a lehető legveszedelmesebb és legegészségtelenebb dolog egy lakásban, ahol emberek alszanak. Teljesen megdöbbentesz, Laura. Fogd a gyereket, fektesd le és takard be jól, hideg lesz az éjszaka. És egy szót se halljak többet a macskákról. Még-hogy macskával aludni!

– Mike tiszta cica – mondta Emily. – Mindennap megmosakszik.

– Vidd fel az ágyába, Laura! – parancsolta Emilyre ügyet sem vetve Elizabeth néni.

Laura néni béketűrően megadta magát. Felvitte Emilyt, segített levetkőzni és ágyba dugta. Emily szörnyen álmos volt, de mielőtt mély álomba zuhant volna, valami puha, meleg, doromboló és barátságos fészkelődést érzett a vállánál. Laura néni lelopózott, megtalálta Mike-ot és felhozta neki. Elizabeth néni nem tudta meg soha, Ellen Greene pedig nem mert tiltakozni – elvégre Laura néni Murray volt, New Moonból.

A családi kupaktanács

Már világos volt, amikor másnap reggel Emily felébredt. Alacsony ablakán, amelyet nem borított függöny, tündöklő ragyogással áradt be a felkelő nap fénye, ám Kakasfenyő feje felett még ott sündörgött egy halovány, fehér csillag a kristályzöld égen. Friss, édes illatú reggeli szél füttyörészett az ereszcatornában. A nagy ágyban Ellen Greene hangosan hortyogott. Egyébként csend honolt a házban. Emily csak erre várt.

Óvatosan kicsusszant az ágyból, lábujjhegyen átosont a szobán és kinyitotta az ajtót. Mike kikászálódott a padló közepén fekvő szőnyegből, meleg oldalát a kislány hideg bokájához dörzsölve követte őt. Szinte büntudatosan lopózott lefelé a komor, sötét lépcsőházban. Hogy nyikorogtak a lépcsők! – biztosan felébreszt mindenkit. De senki sem bukkant elő, s Emily nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében, amikor becsukta maga mögött a szalon ajtaját. Szinte átrohant a szobán a másik ajtóig.

Ruth néni virágpárnája még mindig befedte a koporsó üvegét. Emily összeszorította a száját – amitől furamód hasonlított Elizabeth néniére –, felemelte s a földre tette a virágot.

– Ó Apa... Apa! – suttogta, kezét a torkára szorítva, mintha azzal visszafojthatná a zokogást. Reszketve állt – fehér hálóinges kis alak – s az apját nézte. Ez volt a búcsúja. El kellett mondania, ami a szívét nyomta, de a Murray-k előtt képtelen lett volna rá.

Apa olyan gyönyörű volt. Eltűntek róla a fájdalom ráncai, olyan volt az arca, akár egy fiúé, csak a haja csillogott ezüstösen. És mosolygott. Kedves, szertelen, mégis bölcs mosollyal, mintha hirtelen valami csodálatos, váratlan és meglepő dolgot

fedezett volna fel. Emily számtalan kedves mosolyt látott az apja arcán, amikor élt, de ehhez hasonlót soha.

– Nem sírtam előttük, Apa – suttogta. – Biztosan nem hoztam szégyent a Starrokra. Hiszen amiatt, hogy nem fogtam kezét Ruth néivel, még nem kell szégyenkezni, igaz? Tudod, ő igazából nem is akarta... Ó, Apa, azt hiszem, egyikük sem szeret. Talán Laura néni egy kicsit. Most sírdogálni fogok, Apa, mert képtelen vagyok örökké visszatartani.

A hideg üvegre hajtotta a fejét, s keserűen zokogott. Most kell elbúcsúznia, mielőtt még bárki itt találná. Felemelte a fejét, hosszan, komolyan nézte az imádott arcot.

– Ég veled, drága Apukám! – suttogta megcsukló hangon. Letörölte a szemét elhomályosító könnyeket, visszatette Ruth néni virágpárnáját, amely mindörökké eltakarta előle apja arcát. Kisurrant a helyiségből és sietve a szobája felé indult. A szalon ajtajában kis híján felbotlott Jimmy kuzinban. Óriási kockás köpenybe burkolózva ült egy széken és Mike-ot babusgatta.

– Ssh! – sutyorogta a cica hátát dörzsölgetve. – Hallottam, amikor lejöttél. Tudtam, mit akarsz. Azért ültem ide, hogy távol tartsam őket, ha bármelyikük utánad ólálkodna. Fogd ezt szépen, aztán spuri vissza az ágyadba, kiscicám.

Az „ez” egy csomag mentolos cukorka volt. Emily gyorsan elvette s már szaladt is, mert igencsak zavarba jött a hálóínges Jimmy kuzin látványától. Utálta a mentolt, mégis boldogság melengette a szívét Jimmy Murray kuzin kedvességétől. És „kiscicámnak” nevezte, ami tetszett neki. Azt hitte, senki sem fogja becézni őt többé. Apa olyan gyönyörű neveket talált ki: szívecském, kedvesem, Emily-kölyök, aztán gyerkőc, pislogi, bogárkám meg tündérkém. Minden hangulatára jutott egy-egy becenév, s ő imádta mindet. Ez szép volt Jimmy kuzintól. Bármelyik része hiányzott is, biztosan nem a szíve. Olyan hálát

érezte iránta, hogy ágya biztonságot nyújtó melegében csikorgó foggal ugyan, de leerőltetett egy cukorkát.

Aznap délelőtt tartották meg a temetést. Ez egyszer teli volt emberekkel a völgykatlanban álló magányos házikó. A koporsót átvitték a szalonba, a Murray család mereven, méltóság-teljesen ülte körül. Emily sápadtan foglalt helyet a gyászolók között fekete ruhájában. Elizabeth néni és Wallace bácsi közé ültették, mozdulni sem mert. Rajta kívül más Starr nem volt jelen, apjának nem voltak élő rokonai. Eljöttek a maywoodiak, s olyan szájtátian pimasz kíváncsisággal fürkésztek a halott arcát, ahogyan sosem mertek volna rápillantani, amikor élt. Emily nagyon haragudott, amiért így néztek az apjára. Nem volt ehhez semmi joguk, hiszen barátságtalanok voltak hozzá, sőt durva dolgokat mondtak róla. Ellen Greene néha visszapletykálta őket. Az apjára vetett pillantásuk sértette Emilyt, de nyugodtan ült, nem mutatta ki érzelmeit. Ruth néni később meg is jegyezte, hogy sosem látott még egy gyereket, aki ennyire híján volna a természetes érzelmeknek. A gyászbeszéd után a Murray-k felálltak és kötelességtudó búcsúpillantással körbejárták a koporsót. Elizabeth néni megfogta Emily kezét, megpróbálta magukkal húzni a kislányt, de az megrázta a fejét. Ő már istenhozzádót mondott. Egy pillanatig úgy tűnt, Elizabeth néni ragaszkodik a dologhoz, de aztán komoran továbbment – egyedül. Egy Murray nem rendez jelenetet temetésen.

Douglas Starr holttestét Charlottetownba vitték, ahol a felesége mellé temetik. Valamennyi Murray elkísérte, csak Emily nem tartott velük. Épp eleredt az eső, s a könnyű, szürke ködfátyolon át figyelte, mint kanyarog a gyászmenet felfelé a hosszú, füves dombon. Örült az esőnek, hisz sokszor hallotta Ellen Greene-től, hogy boldog az a holttest, akire eső hullik. Egyébként is, ragyogó, nevetős napsütésben sokkal rosszabb lett volna elnézni Apa távozását, mint ebben a puha, szürke ködben.

– Hát, meg kell hagyni, nagyszerűen ment a temetés – szó-
lalt meg mögötte Ellen Greene. – Simán ment minden. Ha a
papád lenézett a mennyből, Emily, biztos vagyok benne, hogy
tetszett neki.

– Ő nincs a mennyországban – jegyezte meg Emily.

– Uram irgalmaz! Milyen gyerek vagy te?

– Még nincs ott. Még csak úton van. Azt mondta, nagyon las-
san megy majd, és megvárja, amíg én is meghalok, hogy utol-
érjem. Remélem, hamar meghalok.

– Bűnös dolog ilyesmit kívánni – korholta Ellen.

Mikor az utolsó homokfutó is eltűnt a szeme elől, Emily
visszament a nappaliba, levett egy könyvet a polcra, s befész-
kelte magát a hintaszékbe. Az asszonyok, akik rendet tettek a
házban, örültek, hogy ilyen nyugodt és nincsen láb alatt.

– Szerencsére képes olvasni – jegyezte meg lehangoltan Mr.
Hubbard. – Néhány kislány képtelen összeszedni magát. Jenny
Hood zokogott és sikoltozott, miután elvitték az anyját. A Hoo-
dok mind oly érzékeny emberek.

Emily nem olvasott. Gondolkodott. Tudta, a Murray-k visz-
szajönnek délután, s azt is, hogy addigra talán eldől a sorsa.
Hallotta, amikor Wallace bácsi reggeli után azt mondta: „Majd
ha visszajöttünk, átbeszéljük a dolgot.” Valami ösztön megsúgta
neki, mi lehet az a „dolog”. Mindkét fülét hegyezni fogja, hogy
hallhassa azt a beszélgetést. Nagyon jól tudta, kiküldik, hogy
ne legyen útban, így aztán cseppet sem lepődött meg, amikor
Ellen szürkületkor e szavakkal lépett oda hozzá: – Jobb lenne,
ha felmennél, Emily. A bácsikáid és a nénikéid itt fogják meg-
beszélni a dolgot.

– Segíthetnék neked vacsorát készíteni? – kérdezte Emily
arra gondolván, hogy ha a konyhában tesz-vesz, talán elkaphat
néhány szót.

– Csak hátramozdítanál, nem segítenél. Na, indulás!

Ellen nem várta meg, amíg Emily elindul, kicsámpázott a konyhába. A kislány vonakodva állt fel. Hogy is alhatna ma éjjel, ha nem tudja, mi lesz a sorsa? És nagyon is biztos volt benne, hogy holnap reggelig nem mondják meg neki, ha akkor közlik vele egyáltalán.

Tekintete a szoba közepén álló hosszú asztalra esett. A rajta lévő abrosz dús redőkben lógott le a padlóig.

Csak a fekete zoknik látszottak a szőnyegen, majd visszahullottak a terítő redői... végül teljes csend telepedett a szobára. Emily kényelmesen elhelyezkedett az asztal alatt. Azzal a győzelemittas tudattal ücsörgött, hogy nem jártak túl az eszén, hallani fogja, mit döntenek.

Sosem mondták neki, hogy nem illik hallgatózni, már csak azért sem, mert amíg az apjával élt, nem fordult elő hasonló eset – hisz nem volt rá oka, és pusztán szerencsének vélte csupán, hogy eszébe jutott az asztal alá bújni. Homályosan ugyan, de átlátott a terítón. Izgalmában oly hangosan dobogott a szíve, hogy attól tartott, még meghallják. Csak a békák távoli, halk kuruttyolása szűrődött be az esőről a nyitott ablakon.

Bejöttek és helyet foglaltak a szobában. Emily visszafojtotta a lélegzetét. Néhány percig senki sem beszélt, csak Eva néni sóhajtozott. Aztán Wallace bácsi megköszöri a torkát.

– Hát, mi legyen a gyerekekkel?

Senki sem sietett a válasszal. Emily azt hitte, már sosem válaszol senki. Végül Eva néni siránkozó hangja törte meg a csendet.

– Olyan problémás gyerek... olyan fura. Képtelen vagyok megérteni őt.

– Azt hiszem – mondta bátortalanul Laura néni –, afféle művészlélek.

– Elkényeztetett gyerek – közölte igen határozottan Ruth néni. – Ha engem kérdeztek, nem lesz kis munka lecsiszolni a modorát.

(A kis fülelő megvető pillantást vetett Ruth néniére a terítón keresztül. „A *saját* modorodat csiszolgasd, mert elég durva.” – Még csak motyogni sem mert, némán formálódtak ajkán a szavak. De legalább megkönnyebbült.)

– Egyetértek veled – nyafogta Eva néni –, és ami engem illet, úgy érzem, nem volnék képes megbirkózni a feladattal.

(Emily felfogta, hogy ezek szerint Wallace bácsi nem viszi magával. Ennek igen megörült.)

– Az az igazság – mondta Wallace bácsi –, hogy Nancy néni-nek kellene magához vennie, hisz neki bármelyikünknel több jutott a földi javakból.

– Nagyon jól tudod, hogy Nancynak még csak eszébe sem jutna, hogy magához vegye – vetett ellen Oliver bácsi. – Mellesleg nagyon öreg már ahhoz, hogy felneveljen egy gyereket. Ó, meg az a vén boszorkány Caroline. Valami azt súgja, hogy egyikük sem emberi lény. Én szívesen magammal vinném Emilyt, de attól tartok, nem engedhetem meg magamnak. Nagy családról kell gondoskodnom.

– Nem valószínű, hogy bárkit is sokáig zavarna, hiszen úgysem él soká – szögezte le Elizabeth néni. – Valószínűleg elviszi a tüdővész, akárcsak az apját.

(„Engem aztán nem!” – kiáltotta gondolatban olyan vehemenciával Emily, hogy azt hitte, valóban felkiáltott. Teljesen megfeledkezett róla, hogy nemrég még meg akart halni, hogy utolérje Apát. Most azonban már csak azért is élni akart, hogy a Murray-eket bosszantsa. „Nincs szándékomban meghalni. Figyeld csak meg, Elizabeth Murray! Évszázadokig fogok élni és híres író nő leszek.”)

– Vékonydongájú gyermek – bólogatott Wallace bácsi.

(Emily úgy vezette le a haragját, hogy csúnya grimaszt vágott Wallace bácsira az asztalterítő mögül. „Ha valaha is disznót

tartok, az egyiket rólad nevezem el” – gondolta, és igen elégedett volt a bosszújával.)

– Valakinek mégiscsak a gondját kell viselnie, amíg él – mondta Oliver bácsi.

(„Megérdemelnétek, hogy meghaljak, mert akkor egész életemben bánthatna a szörnyű lelkiismert-furdalás” – gondolta Emily, aztán a bácsi megjegyzését követő csendben drámaian vetítette maga elé a saját temetését, a válogatott gyászhuszárokat és a zsoltárt, amit a sírkövére akart vésetni. De mielőtt befejezhette volna a képzelgést, ismét Wallace bácsi szólalt meg.)

– Hát, sehová se jutottunk. Gondoskodnunk kell a gyerekekről...

(„Örülnek, ha nem hívnál »a gyermeknek«” – morgolódott keserűen Emily.)

– ...és valakinek be kell fogadnia közülünk. Juliet lánya nem élhet idegenek kegyelemkenyerén. Ami engem illet, úgy érzem, Eva egészsége nem teszi lehetővé, hogy ellásson és neveljen egy gyermeket...

– Egy ilyen gyermeket – vágott a férje szavába Eva néni.

(Emily a néniire nyújtotta a nyelvét.)

– Szegény kis lélek – dűnnyögte szelíden Laura néni.

(Ebben a pillanatban kissé felengedett a jég Emily szívében. Sajnálta magát, mégis örült, amiért ilyen gyöngéden „szegény kicsi léleknek” nevezték.)

– Kétlem, hogy olyan nagyon sajnálnod kéne őt, Laura – közölte Wallace bácsi. – Nyilvánvaló, hogy nincs benne túl sok érzés. Egyetlen könnyet sem ejtett, amióta idejöttünk.

– Észrevettétek, hogy még egy utolsó pillantást sem vetett az apjára? – kérdezte Elizabeth néni.

Jimmy kuzin füttyentett.

– Olyan csordultig van érzelemmel, hogy lepleznie kell – mondta Laura néni.

Wallace bácsi felhorkant.

– Nem gondolod, hogy *mi* vehetnénk magunkhoz, Elizabeth?
– folytatta élénken Laura.

Elizabeth néni fészkelődni kezdett.

– Nem hinném, hogy New Moonban boldog lenne három
öreggel, mint mi gyűnk.

(„Az lennék... az lennék” – gondolta Emily.)

– És te, Ruth? – tudakolta Wallace bácsi. – Teljesen egyedül
élsz abban a hatalmas házban. Legalább lenne társaságod.

– Nekem nem tetszik – mondta élesen Ruth néni. – Olyan
sunyi, mint egy kígyó.

(„Én aztán nem!”)

– Okos és gondos neveléssel sok hibájából ki lehetne gyógyí-
tani – fontoskodott Wallace bácsi.

(„Nem akarom, hogy kígyógyítsanak!” – Emily egyre mérge-
sebb lett az asztal alatt. „Jobban szeretem a saját hibáimat, mint
a ti... a ti...” – hasztalan kutatott egy szó után, majd diadalma-
san felidézte apja egyik mondatát – „mint a visszataszító éré-
nyeiteket!”)

– Kétlem – vetette oda Ruth néni. – A vér nem válik vízzé.
Ami pedig Douglas Starrt illeti, szerintem gyalázatosság volt
tőle, hogy meghalt és egy cent nélkül hagyta itt ezt a gyere-
ket.

– Készakarva csinálta? – kérdezte szelíden Jimmy kuzin.
Először szólalt meg.

– Nyomorult vesztés volt – morogta Ruth néni.

– Nem volt az... nem volt az! – sikoltott fel az abrosz alól
kidugva fejét Emily.

Egy pillanatig a Murray-k olyan némán és mozdulatlanul
ültek, mintha kővé változtatta volna őket e kirohanás. Aztán
Ruth néni felállt, az asztalhoz vonult és felemelte a terítőt,
amely mögé a tette súlyát felismerő Emily riadtan visszavonult.

– Na, mássz ki onnan, Emily Starr! – utasította a kislányt.

„Emily Starr” felállt és kimászott. Nem mondhatni, hogy meg volt rémülve, ahhoz túlságosan mérges volt. Tekintete elsőként, orcája tűzben égett.

– Milyen gyönyörű... valódi kis szépség! – mondta Jimmy kuzin, de senki sem hallotta. Ruth néni a földre szegezte tekintetét.

– Te szégyentelen kis hallgatózó – füstölgött. – Kiütközik belőled a Starr vér... egy Murray sosem tenne ilyet. Meggérdelemnéd, hogy megkorbácsoljanak.

– Apa nem volt vesztes! – zokogta haragtól elfúló hangon Emily. – Nincs jogod, hogy vesztesnek hívd! Senki, akit oly nagyon szeretnek, mint őt, nem lehet vesztes. Azt hiszem, téged sosem szeretett senki, úgyhogy te vagy a vesztes. És nem fogok tüdővészben meghalni.

– Felfogtad, milyen szégyenteljes, bűnös dolgot műveltél? – kérdezte haragtól fagyos szemmel, sápadtan Ruth néni.

– Hallani akartam, mi lesz velem – sírta Emily. – Nem tudtam, hogy ez olyan förtelmes dolog... Nem tudtam, hogy ilyen borzasztó dolgokat mondanak rólam.

– Akik hallgatóznak, sosem hallanak jól önmagukról – közölte hatásosan Elizabeth néni. – Az édesanyád sosem tett volna ilyet, Emily.

Szegény Emilyt elhagyta minden bátorsága. Bűnösnek és nyomorultnak érezte magát... ó, milyen nyomorultnak. Úgy látszik, rettentő bűnt követett el.

– Menj a szobádba! – mondta Ruth néni.

Emily tiltakozás nélkül elindult, de mielőtt kiment volna a helyiségből, még végignézett a rokonain.

– Az asztal alól grimaszt vágtam Wallace bácsira és nyelvet öltöttem Eva néniére.

Megbánással mondta, hisz könnyíteni akart a lelkén – ámde oly könnyen félreértik egymást az emberek. A Murray-k hálátlan

pimaszságként könyvelték el a kislány őszinteségét. Amint becsukódott mögötte az ajtó mindnyájan – Laura néni és Jimmy kuzin kivételével – rosszállóan, morgolódva csóválták a fejüket.

Emily keserűen, megalázottan kullogott fel. Érezte, hogy olyasmit tett, ami feljogosítja a Murray-eket, hogy utálják őt és azt gondolják, „kiütközött belőle a Starr”. Ráadásul azt sem tudta meg, mi lesz a sorsa.

Elkeseredetten nézett a kis Emily-a-tükörbenre.

– Nem tudtam... nem – suttogetta. – De most már tudom, és nem teszem *soha* többé.

Egy pillanatig azon volt, hogy az ágyára dől és kisírja magát. *Képtelenség* elviselni a szívét gyötrő tengernyi kínt és szégyent. Tekintete az asztalán heverő sárga naplóra tévedt. Egy perccel később már törökülésben kuporgott az ágyán és mohón róttá a sorokat elkopott grafitceruzájával. Arca kipirult, szeme ragyogott, ujjai repültek a megfakult vonalak fölött. Noha a Murray-kről írt, noha azt írta le, ami történt, meg is feledkezett róluk – és a megaláztatásról. Egy teljes órán át körmölt füstös kis lámpája rossz fényénél. Egyetlen pillanatra sem állt meg, kivéve egyszer-egyszer, amikor kinézett az ablakon a ködös este elmosódott szépségébe, mialatt egy-egy találó szó után a tudatalattijában kutatott, de amint megtalálta, boldogan sóhajtott s a papírra hajolt ismét.

Amikor meghallotta a lépcsőn a Murray-k lépteit, eltette a naplót. Leírta az egész eseményt, a Murray-kupaktanácsot, sőt patetikus szavakkal a saját halálos ágyát is, amelyet a bocsánatáért esdeklő Murray-k állnak körül. Ruth nénit először úgy örökítette meg, amint térden állva, vigasztalhatatlanul zokog. Aztán felemelte a ceruzáját. Ruth néni semmi fölött sem hullatna vigasztalhatatlan könnyeket. Áthúzta a sort.

Kiírta magából a fájdalmat, a megaláztatást. Fáradt és boldog volt csupán. Elvégre mókás dolog olyan szavakat találni,

amelyek illenek Wallace bácsira, és mérhetetlenül elégedett volt, amikor azt vetette papírra, hogy Ruth néni „egybeszabott, vaskos asszonyka”.

– Kíváncsi vagyok, mit szólnának hozzá a bácsikáim és nénikéim, ha tudnák, mit gondolok róluk – dűnnyögte, miközben a paplan alá bújt.

Gyémánt vág gyémántot

Reggeli közben a Murray-k tudomást sem vettek Emilyről, ám étkezés után behívták a szalonba.

Mindnyájan ott voltak, s amint Emily a tavaszi napsütésben ücsörgő Wallace bácsira nézett, arra gondolt, mégsem talált rá a megfelelő szóra, ami kifejezi sajtáságos morcságát.

Elizabeth néni mosolytalanul állt az asztal mellett, cédulákat tartott a kezében.

– Tegnap este nem tudtunk dönteni, ki vigyen magával, Emily – kezdte. Mondhatni, egyikünk sincs elragadtatva a gondolattól, lévén sok tekintetben rosszul viselkedtél...

– Ó, Elizabeth! – tiltakozott Laura. – Hiszen ő... a hűgünk gyermeke.

Elizabeth királynői mozdulattal emelte fel a kezét.

– Most én beszélek, Laura. Az isten szerelmére, ne szakíts félbe! Mint mondtam, Emily, nem tudtuk eldönteni, ki viselje gondodat. Így aztán elfogadtuk Jimmy kuzinod javaslatát, miszerint sorsolással döntjük el a kérdést. Itt a nevünk ezeken a cédulákon. Húzol egy cédulát, és akinek rajta áll a neve, az visszahaza magával. – A kislány felé nyújtotta a papírcsíkokat. Emily úgy reszketett, hogy először képtelen volt kihúzni egyet.

Rettenetes... olyan ez az egész, mintha vakon kellene döntenie a saját sorsáról.

– Húzz egyet! – utasította Elizabeth néni.

Emily összeszorította a fogát, hátravetette a fejét, mint aki provokálja a sorsot, és húzott. Elizabeth néni kivette a cetlit a reszkető kis kézből és magasra tartotta. A saját neve állt rajta: „Elizabeth Murray”. Laura Murray hirtelen szeméhez tartotta a zsebkendőjét, mintha belement volna valami.

– Hát, ezzel megvolnánk – mondta megkönnyebbülten feltápáskodva Wallace bácsi. – Ha el akarom kapni a vonatot, igyekeznem kell. Persze, ami a költségeket illeti, Elizabeth, természetesen kiveszem a részemet.

– Azért még van mit a tejbe aprítanunk – közölte meglehetősen mérgesen Elizabeth néni. – Miután úgy hozta a sors, hogy én viszem magammal, megteszek mindent, amit csak kell, Wallace. Nem szoktam elhanyagolni a kötelességemet.

„Én vagyok a kötelessége – gondolta Emily. – Apa azt mondta, hogy senki sem szereti, ami kötelező, tehát Elizabeth néni sosem fog engem szeretni.”

– Több szorult beléd a Murray-büszkeségből, Elizabeth, mint mindnyájunkba összesen – nevetett Wallace bácsi.

Valamennyien kikísérték, kivéve Laura nénit. Ő a szoba közepén magányosan ácsorgó Emilyhez lépett és átölelte a kislányt.

– Úgy örülök, Emily... olyan boldog vagyok – suttopta. – Ne nyugtalankodj, drága gyermek. Én máris szeretlek... és New Moon szép hely.

– Szép... neve van – motyogta igen nagy önuralommal Emily. – Én... mindig is azt reméltem, hogy veled lehetek, Laura néni. Azt hiszem, mindjárt sírni fogok... de nem azért, mert sajnálom, hogy odamegyek. Nem vagyok olyan neveletlen, mint gondolnád, és nem is hallgatóztam volna tegnap este, ha tudom, hogy nem szabad.

– Persze, hogy nem – mondta Laura néni.

– De én nem vagyok Murray, tudod.

Laura néni erre olyasmit mondott, amit igazán furcsa egy Murray szájából hallani: – Hál’ istennek, hogy nem vagy az. Jimmy kuzin a kis hallban kapta el Emilyt. Óvatosan körül nézett, hogy senki se hallja őket.

– Laura nénéd fantasztikus almás lepényt süt, cicuskám.

Emily úgy vélte, az almás lepény szó szépen hangzik, bár fogalma sem volt, mi fán terem. Mindenesetre hárfa hangon feltett egy olyan kérdést, amit soha nem mert volna Elizabeth nénitől, sőt még Laura nénitől sem megkérdezni.

– Jimmy kuzin, amikor New Moonban sütit sütnek, megengedik nekem, hogy kikaparjam a keverőtálat és megegyem a maradékot?

– Laura igen, Elizabeth nem – suttogta igen komoly ábrázattal Jimmy kuzin.

– És bedughatom a lábamat a kemencébe, ha hideg van? És kaphatok sütit, mielőtt lefekszem?

– A válasz ugyanaz, mint az előbb – felelte Jimmy kuzin. – Majd felolvasok neked a verseimből. Ezt csak igen keveseknek teszem meg. Vagy ezer költeményt szereztem. Nincsenek papírra vetve, itt hordom őket. – A homlokára bökött.

– Nagyon nehéz verseket írni? – kérdezte Emily, miközben újfajta tisztelettel pillantott a kuzinjára.

– Ha elég rímet találsz, nem nehezebb, mint elgurítani egy farönköt.

Mindenki elment aznap reggel, kivéve a New Moon-belieket. Elizabeth néni bejelentette, hogy még egy napot maradnak, hogy összecsomagoljanak és magukkal vigyék Emilyt.

– A legtöbb bútor a házhoz tartozik – mondta –, úgyhogy nem tart soká, amíg elkészülünk. Csak Douglas Starr könyveit és néhány személyes holmiját kell becsomagolnunk.

– Miben viszem a cicáimat? – kérdezte aggodalmasan Emily.

Elizabeth néni rámeredt.

– Macskák?! Macskákat nem hozol magaddal, kisasszony.

– Ó, muszáj magammal vinnem Mike-ot és Kotnyelest! – zokogott fel keservesen Emily. – Nem hagyhatom itt őket, én nem élhetek cica nélkül.

– Lárifári! Vannak macskák a New Moon-i istállóban, de sosem engedjük be őket a házba.

– Te nem szereted a cicákat? – kérdezte csodálkozva Emily.

– Nem. Nem szeretem őket.

– Nem szeretsz megsimogatni egy szép, puha, kövér cicát? – forszírozta a kislány.

– Inkább fognék meg egy kígyót.

– Van odafönt egy gyönyörű viaszbaba – szólalt meg Laura néni –, az édesanyádé volt. Felöltöztetem neked.

– Nem szeretem a babákat... nem tudnak beszélni – magyarázta Emily.

– A cicák sem.

– Dehogynem! Mike és Kotnyeles beszélnek. Jaj, muszáj magammal vinnem őket! Kérlek, Elizabeth néni, úgy szeretem azokat a cicákat, és senki más nem maradt a világon rajtuk kívül, aki szeret engem. Kérlek!

– Egy macskával több vagy kevesebb már oly mindegy száz hektáron – jegyezte meg szakállát birizgálva Jimmy kuzin. – Vigyük magunkkal őket, Elizabeth.

Elizabeth néni eltűnődött. Képtelen volt megérteni, miért lehet bárkinek is egy macska. Elizabeth Murray azok közé az emberek közé tartozott, akik semmit sem hajlandók megérteni, amit nem egyszerű szavakkal mondanak el nekik, és amit nem vernek bele a fejükbe. És akkor is csupán az elméjükkel fogják fel, a szívükkel nem értik meg soha.

– Az egyik macskádat elhozhatod – közölte végül olyan stílusban, mintha óriási engedményt tett volna. – Egyet... és nem többet. Nem, ne vitatkozz! Egyszer és mindenkorra tanuld meg, Emily, hogy amikor én kimondok valamit, az úgy is van. Elég legyen, Jimmy!

Jimmy kuzin visszaszívta, amit mondani akart, zsebre vágta a kezét, s a plafonra meredve füttyörészni kezdett.

– Ha ő valamire azt mondja nem, akkor nem... – jegyezte meg kisvártatva. – Tipikus Murray. Mindnyájan ilyen hóbor-tosnak születtünk, kiscicám, és már csak azért is bele kell törődnöd, mert magad is ilyen vagy. Még hogy te nem vagy Murray! Igencsak keveset örököltél a Starroktól.

– Ez nem igaz... én egészen Starr vagyok... az akarok lenni! – kiáltotta Emily. – Jaj nekem, hogy is választhatnék Mike és Kotnyeles közül?

Ez valóban problémát jelentett. Emily fájó szívvel vívódott önmagával. Mike-ot szerette jobban, ehhez nem fért semmi két-ség, de Kotnyelest sem hagyhatta itt Ellen könyörületére. Ellen mindig gyűlölte Kotnyelest, viszont szerette Mike-ot és bizto-san jó volna hozzá. Most visszaköltözik a maywoodi házába, és akar magának egy cicát. Végül Emily estére meghozta a keserű döntést: Kotnyelest viszi magával.

– Jobb volna a kandúr – javasolta Jimmy kuzin. – Tudod, nem kell annyit bajlódni a kölykökkel.

– Jimmy! – mondta szigorúan Elizabeth néni.

Emily eltűnődött a szigorúsága felett. Miért ne lehetne a köly-kökről beszélni? És nem tetszett neki, hogy „kandúrnak” neve-zték Mike-ot. Olyan sértően hangzott.

Nem szerette a csomagolással járó jövés-menést és zúrza-vart. A régi nyugalomra vágyott, a kedves, felejtethetlen beszél-getésekre Apával. Úgy érezte, mintha a Muray-k betolakodása messzire űzte volna őt tőle.

– Hát ez meg mi? – kérdezte a csomagolást felfüggesztve Elizabeth néni.

Emily odanézett, s rémülten látta, hogy nagynénje a sárga naplót tartja a kezében... kinyitja... beleolvas. Odaugrott hozzá és kikapta a kezéből.

– Te ezt nem olvashatod el, Elizabeth néni! – kiáltotta indulatosan. – Ez az enyém... az én *magántulajdonom*.

– Nocsak, hogy felvág, Miss Starr – gúnyolódott Elizabeth néni. – Hadd közöljem veled, kisasszony, hogy jogom van elolvasni a füzeteidet. Felelős vagyok érted, és vedd tudomásul, nem tűröm, hogy bármit is eldugj vagy eltitkolj előlem. Megértetted? Nyilvánvalóan olyasmi van benne, amit szégyellsz megmutatni. Na, ide azzal a füzetel!

Emily, melléhez szorítván a naplót, hátrálni kezdett.

– Nem szégyellem – kiáltotta –, de nem engedem, hogy te vagy bárki más megnézzze.

Elizabeth néni utánament.

– Emily Starr! Hallottad, amit mondtam? Add ide azt a füzetet, de rögtön!

– Nem... nem adom! – Emily sarkon fordult és elszaladt. – Sosem fogja megengedni, hogy Elizabeth néni lássa a naplóját. A konyhába rohant, félrekotorta a tűzhelyen az egyik rostélyt, s a lángok közé gyömöszölte a füzetet. Azonnal tüzet fogott, tündökölve lángolt. Emily kétségbeesetten nézte, mintha egy része égne odabent a tűzben. De Elizabeth néni nem láthatja soha... soha nem olvashatja el azokat a szösszeneteket, amiket írt és Apának felolvasott: látomásait Szélasszonyoságról, Emily-a-tükörbenről, a kiscicákkal folytatott beszélgetéseiről; és azokat a dolgokat sem, amiket a múlt éjjel írt a Murray-kről. Figyelte, mint zsugorodnak, reszketnek a lapok, mintha éreznének, s feketednek el aztán. Az egyikén tisztán kivehető volt az írás: „Elizabeth néni szörnyen rideg és kevéj.” Mi van, ha

Elizabeth néni látta ezt? És mi van, ha most látja? Emily aggodalmasan pillantott hátra. Nem, Elizabeth néni visszament a szobába és „bevágta” maga mögött az ajtót – egy Murray mindenestre azt mondta volna, hogy „bevágta”. A naplóból már csak hamu maradt az izzó széndarabokon. Emily a tűzhely mellé kuporodva zokogott. Úgy érezte, mintha valami mérhetetlenül becses dolgot veszített volna el. Szörnyű volt még elgondolni is, hogy mindezek a drága sorok hamuvá lettek. Képtelen volna még egyszer leírni őket... és ha tudná, se merné... sosem lenne bátorsága bármit is leírni, ha Elizabeth néninek látnia kell mindent. Apa sosem ragaszkodott volna hozzá, hogy elolvassa az írásait. Ő szeretett felolvasni neki. Emily, miközben arcán könnycseppek ragyogtak, képzeletbeli naplójába írt egy mondatot: „Elizabeth néni rideg, kevés; és *igasságtalan*.”

Másnap reggel, mialatt Jimmy kuzin megpróbálta elhelyezni a dobozokat a négyülékes bricska hátulján, Elizabeth néni pedig közölte utolsó instrukcióit Ellennel, Emily mindentől elbúcsúzott: Kakasfenyőtől, Ádámtól és Évától – „Hiányolni fognak, ha elmegyek, mert senki sem lesz itt, aki szeresse őket” – gondolta szomorkásan –, a fecskéktől a konyhaablakban, az öreg hintaszéktől, a frissen sarjadt fűtől, az ezüst nyírfahölgyektől. Aztán felment a szobája ablakához. Ez a kis ablak mindig olyan volt számára, mintha a csodák világára nyílt volna. Az elégett naplóban volt egy rész, amire különösen büszkén emlékezett vissza: „Tálykép az ablakomból.” Mindig ott ábrándozgatott, esténként oda térdelt, hogy elmondja imádságait. Néha bevilágítottak rajta a csillagok; máskor eső verte; viharadarak és fecskék látogatták; alma és ibolya illata lebegett be rajta; Szélasszonyság nevetett, sóhajtozott, dalolt és fűtyült körülötte. Emily őt hallgatta sötét estén és vad, fehér hófürgetegekben. Szélasszonyságtól nem búcsúzkodott, hisz ott lesz New Moonban is. Viszont istenhozádót mondott a kis ablaknak és

a zöld lomboknak, amelyeket oly nagyon szeretett, a tündérrjárta cserjésnek és Emily-a-tükörbennek. Talán New Moonban lesz egy másik Emily-a-tükörben, de az mégsem lesz ugyanaz. Levette a falról és a zsebébe dugta a párizsi ruha képét, amelyet egy divatlapból vágott ki. Olyan gyönyörű ruha volt! Csupa fehér csipke és rózsabimbófüzér a hosszú csipkefátyol, amely biztosan végigért volna az egész szobán. Emily ezerszer is elképzelte magát abban a ruhában, amint szépségkirálynőként végigsöpri fátylával egy bálterem padlóját.

Már várták odalent. Meglehetősen közömbösen búcsúzott Ellen Greene-től – sosem szerette, ám amióta közölte vele, hogy Apa meg fog halni, gyűlölte és félt tőle. Teljesen elképedt, amikor Ellen könnyekre fakadva ölelgette, könyörgött, hogy ne felejtse el, írjon neki és „áldott gyermekemnek” szólította.

– Nem vagyok az áldott gyermeked – mondta Emily –, de azért írok neked. És ugye nagyon jó leszel Mike-hoz?

– Azt hiszem, jobban fogsz bánkódni a macskád után, mint énutánam – szipogta Ellen.

– Hát persze – vágta rá Emily, és csodálkozott, hogy ez egy percig is kérdéses lehet.

Minden bátorságát össze kellett szednie, hogy sírva ne fakadjon, amikor a hátsó ajtó mellett a napsütötte fűvön sziesztázó Mike-től búcsúzott.

– Talán viszontlátlak még – suttogta a cicát simogatva. – Biztos vagyok benne, hogy a *jó kiscicák* a mennybe mennek.

Ebéd után elindultak a négyülékes bricskával, amelynek bojtos vászontetejét mindig felhúzták a New Moon-beli Murray-k. Emily még sosem ült ilyen ragyogó járművön, bár semmilyenen sem utazott sokat. Egyszer-kétszer Apa kölcsönkérte Mr. Hubbard összebütykölt, régi szekerét és vén póniját, s áthajtottak Charlottetownba. A szekér zötyögött, a póni lassú volt, de Apa egész úton mesélt, ami csodává varázsolta az utazást.

Lucy Maud Montgomery

Emily – A tűzpróba

Emily úgy érzi, mindene megvan az életben: szeretett édesapjával él, három macskája és kedves könyvei társaságában. Tökéletes világa azonban egyik pillanatról a másikra fenekestül felfordul, amikor édesapja meghal. Ettől kezdve rokonai jóindulatára van utalva, akik közül azonban senki sem akarja befogadni az elkényeztetett kislányt. Végül sorsot húznak, és a Murray családnak kedvez a „szerencse”. Elizabeth néni azonban a legkevésbé sem titkolja, hogy nincs ínyére Emily jelenléte. A kislány egyetlen vigaszát gyászában és elkeseredésében új barátai jelentik: a temperamentumos Ilse, a fantasztikus művész, Perry és Teddy, Emily „sorstársa” az új iskolában, aki édesapjával behajózta a földet.

Ahogy egymást érik a kalandok, Emily lassan ráébred, hogy New Moon nem is olyan elviselhetetlen hely, és talán egyszer majd igazi otthonként tud tekinteni rá.

Ebben a kevésbé ismert sorozatában a hazánkban is hihetetlenül népszerű kanadai író nő ismét felejthetetlen alakokat teremtett. Az önfejű, erős akaratú, kalandvágyó Emily, akit művészi hajlamokkal is megáldott a sors, méltó párja Anne Shirley-nek az *Anne otthonra talál*, az *Anne az élet iskolájában* és az *Anne új vizekre evez* című könyvek közkedvelt hősnéinek. A szeretetre vágó, végsőkéig hűséges árvát azonnal a szívéükbe zárják majd az olvasók.

ISBN 978 963 9708 05 1

9 789639 708051

1 999 Ft